

MISLI

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission
by post as a periodical.

1968 MAJNIK ŠTEVILKA 5 LETO XVII

BARAGA

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

POD VODSTVOM PRIJAZNEGA TUJCA V TREBNJE!

To boste doživeli vsi, ki boste brali na strani 118 in naprej v pričujoči številki MISLI spis pod naslovom: BARAGOVA DEŠKA LETA.

Spis je vzet iz že razprodane knjige o Baragu, ki jo je spisal Amerikanec, sveteni človek, nam vsem doslej docela napoznan, uradnik Bernard Lambert. Prvo, dosti obširno poglavje nas popelje v TREBNJE na Dolenjsko v čas Baragovih otroških in deških let, ko so Francozi pod Napoleonom segali po slovenski zemlji.

Zelo zanimivo! Malokateri Slovenec bi se mogel tako zamisliti v skrbi Baragovih staršev, Janez in Katarine, kmalu potem, ko sta pustila MALO VAS v dobrniški fari in kupila graščino v TREBNJEM. Tudi Friderikov značaj, kot ga pisatelj slika, že meri na dečkovo veliko bodočnost. GOTOVO PREČITAJTE vsi do zadnjega!

HERTA — lepa povest o baletki, spisal Janko Mlakar, je spet v zalogi. Cena (s poštnino) \$ 1-25. Naročajte!

IN ŠE DRUGE IMAMO SPET

SKOZI LUČI IN SENCE, — Ruda Jurčec, I. del \$3.

ŽIVLJENJE KRISTUSOVO — Ricciotti — \$ 5.

DESETI BRAT, roman, spisal Josip Jurčič — \$1.

SMISEL ŽIVLJENJA, zelo poučna knjiga, spisal dr. Janez Janžekovič — \$1.50.

DON CAMILLO IN PEPPONE, — Guareschi — zelo zabavno branje o župniku in komunistu županu. CENA \$ 1.50.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

LJUBLJANSKI TRIPTIH, moderna povest, spisal Ruda Jurčec. — \$2.

DOMAČI ZDRAVNIK, Knajpova zdravilna metoda z vodo. \$ 1.50.

BOŽJA PLANINA, spisal Metod Turnšek. Krasná zgodovinska povest o začetkih Sv. Višarij. Cena (nevezani) \$1.50 s poštnino.

SOCIALNA EKONOMIJA, spisal dr. Ivan Ahčin. Cena \$3.00 s poštnino.

DOM POD BORSTOM. Povest. Spisal Janez Kmet. — \$ 1.00

SLOVENIJA VČRRAJ, DANES IN JUTRI.— Spisal dr. Ciril Žebot v Ameriki. Cena (s poštnino) \$2.25.

ČLOVEK V STISKI. — Znani dr. Trstenjak rešuje v knjigi razne človekove težave. — \$ 1.00.

SIN MRTVEGA, Karel Mauser — \$ 1.00.

ZEMLJA, lepa povest Karla Mauserja — \$1.

REZINKA, povest iz Menišije, spisal domačin Matičič. — \$ 1.

ŽENITEV LUDVIKA KAVŠKA, roman, spisal M. Marolt v Argentini. Vezana, \$ 4.

PREKLETA KRI, povest Karla Mauserja — \$ 1.00.

PASTIR CIRIL, povest — \$ 1.00.

MEDITACIJE — nabožne pesmi Franca Sodja, pisatelja "Pred vrati pekla". — \$2.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Povest. Spisal Zorko Simčič. — \$ 2.00.

DAN NAŠIH MATER — ALI NAJ NAM OSTANE ?

POSEBEN DAN V LETU — v slavo in čast materam našim — so uvedli nekoč, ko so bili časi drugačni. Beseda o materinstvu je bila sveta, vsa z lepoto ožarjena, v zlatem okvirju kot na oltar postavljena. Tako je pisal o njej Ivan Cankar, ki se je ob misli na mater do dna raznežil in je ob njej mislil samo na brezmejno ljubezen. Cankar ni poznal mater, ki ob misli na otroka ne ljubijo, ampak — računajo.

Tudi ni poznal takih mater France Prešeren, ki je celo nezakonski materi položil v usta besede:

**Kaj pa je tebe treba bilo,
dete ljubó, dete lepó!
Al te je treba bilo al ne,
vendar pristrčno ljubim te.**

**On, ki ptice pod nebom živi,
naj ti dá srečne, vesele dni.
Al te je treba bilo al ne,
vedno bom srčno ljubila te.**

Mati v Prešernovi pesmi, eni najlepših njegovih, četudi samo nezakonska, ni bila računarka. Le tako si je Prešeren misliti mogel. Toliko manj si je mogel misliti računarke v zakonskih materah. V tem je lepo ujemata Prešeren in Cankar.

Tako so bili časi, ko so zamislili in ustanovili materinski dan. Beseda mati je bila v vsem tedanjem ozračju sveta, vse obsegajoča, edinstvena. Takó svetel in čist naj bi bil dan naših mater leto za letom.

Danes se zdi, da je domala vsak prihod otroka na svet plod skrbnega računa, komaj še plod ljubezni. Ni več prvenstveno zadeva srca, po računih v hladni glavi je dete sprejeto ali odklonjeno. Premnogim materam bi mogli reči le še: porodnice!

Ali ne bi kazalo spremeniti ime tega dneva? Ali naj mu rečemo: Dan porodnic?

Spričo današnjega duhovnega — ali neduhovnega — sveta bi skoraj prikimal. Vsekakor je res, da ima načrtno urejevanje rojstev svoj pomen, svoje pravične razloge. Žal, večina, tako se zdi, ne sega po pravičnih razlogih, ne sprašuje po njih. Najvišji razlog, zelo splošno sprejet: v napotje bi nam bilo dete, ne zmoremo, prostost je več vredna . . .

In: prebljuden je svet, ljudi vse preveč, bere-mo in slišimo neprestano. Komaj prisluhnemo, ko povzdigne glas kak državnik: število rojstev nevarno pada . . . Kje je v teh rečeh prava sreda, zlata skleda? Golo računarstvo je ne najde, ker mu je vodilo sebičnost, ljubezen le v toliko, kolikor je dopustijo računi.

Praznujemo materinski dan sredi bučnega razpravljanja v javnosti o načinih preprečevanja spočetij, o veliki potrebi, da se uzakonijo splavi, o pravicah brezciljnega izživljanja v spolnosti, ki naj bo vsem dostopno. Ali moremo v tem današnjem ozračju slaviti materinski dan z enako mislijo kot sta jo imela Prešeren in Cankar? Ali bi ne bil bilo bolj na mestu: Dan porodnic?

Pa moramo vendar odločno povedati: NE! Dan naših mater moramo ohraniti po njegovem imenu in po njegovi svetlobi. Ne samo zaradi mater, nič manj zaradi otrok — majhnih in velikih. Sredi vojnih grozot najbolj iskreno zahrepenimo po miru. Sredi spolne razbrzdčnosti najbolj začutimo, kako lepo je pravo materinstvo, čisto in svetlo, kot sta o njem pisala Prešeren in Cankar. Še imamo matere, hvala Bogu, ki čutijo in verujejo z njima. Želimo si jih več. Dan naših mater naj pripomore k temu!

MATERINA DESETICA

Ivan Cankar

NA OKNA JE POTRKAVAL DEŽ, čisto potihoma, kakor z mehkiimi prsti; lilo je že teden dni v dolgih, tenkih curkih; tisti dež, ki napravi človeka otožnega, topega, mu zastre vse vesele podobe in mu pokaže druge, neznane, v sive halje zavite. V izbi je bil zrak težak in zatohel.

Tako me je bilo groza, da sem si komaj upal dihati; ležal sem čisto mirno, z očmi široko uprtimi v somrak. Ne jekniti nisem mogel ne zastokati; tiščalo mi je srce z neusmiljeno silo.

Gospodinja je stopila v izbo: "Fantje, kvišku!"

Zeblo me je, ko sem se oblačil, in lačen sem bil. Zajtrka nisem imel, drugi so ga imeli. Iz kuhinje je prijetno dišalo. Doma sem pravil, da mi dajejo jutranjo kavo tam nekje na šempeterski cesti, pa ni bilo res. Grenko in čudno se mi je storilo, ko sem ugledal na mizi velike, polne skodelice, iz katerih se je sladko in toplo kadilo; poleg vsake je bil kos belega kruha, skorja rumena, lepo zapečena, da bi zahrustala med zobmi.

"Kaj bi zdaj in kam bi?" sem pomislil. Doma nisem mogel ostati in bi tudi maral ne bi. Na okno je tiho potrkaval dež; če bi hodil po ulicah le pol ure, bi bil premočen do kože in vsi bi vedeli, kako in kaj. Šole pa me je bilo strah; učenje mi ni delalo skrbi, ali vse mi je bilo tam tuje, neprijazno; stal sem pred učiteljem kakor razbojnik pred sodnikom.

S knjigami pod pazduho sem stopil na ulico. Koj mi je stopila vlaga v čevlje in stresel me je mraz. Dež mi je pršil v lice, knjige sem skrnil pod suknič. Ulice so bile žalostne, sive: vse sivo, hiše, ljudje, misli, ves svet; tlak je bil spolzek, po cestah so se nabirale in prelivale velike luže; če je šel voz mimo, je škropilo na obe strani in ljudje so se umikali; neba ni bilo, do mokrih streh je visela siva megla.

Nisem šel naravnost proti šoli, prezgodaj je še bilo. Hodil sem po ulicah, gledal pa nisem nikamor, ničesar nisem iskal. Včasih je zadišalo iz odprte pekarnice po gorkih žemljah, po tistih zlatorumenih: zahrustaš enkrat, pa je ni. Dežilo je tiho; iz cevi ob voglih je curljalo, luže so rasle, prepregele so ceste od tlaka do tlaka; kakor sem stopil, je zažmečilo in voda mi je brizgala v čevljih že iznad prstov.

Šolsko poslopje je bilo visoko in zelo gospodsko; bil sem pred njim kakor berač pred gradom. Okna so gledala mrko in strogo kakor učitelji. Ko sem stopil v vežo, sem povetil glavo in hudo mi je bilo. Tako bi človek stopil v sovražnikov hram, z rokami, zvezanimi na hrbtu, ves ubog in ponižen. Noge so mi bile težke, šel sem počasi po stopnicah, upognjen, kakor hodijo starci. V šolski sobi je bilo zelo toplo; ali dišalo je tuje, neprijetno, Bog sam vedi kakor po besedi: "Ruhe!" Ko je človek ugledal te redno in skrbno razvrščene klopi, naenkrat ni bil več človek, temveč učenec in številka v razredni knjigi.

Nič nisem vedel, kateri učitelj je bil in kaj je govoril; ves čas je bila ena sama misel v meni: "Bodi konec, saj ni nič; nehaj!" — Poleg mene je sedel moj debeli tovariš, sin ljubljanskega krčmarja, in neprestano jedel. Skrival se je za široki hrbet svojega prednika in jedel. Okrogel, zalit obraz je imel in hudobne, skope oči; tolste roke so bile zmerom mastne, ker je jedel, jedel. Meni je bilo v prsih suho in prazno, jezik mi je bil trd.

Ob desetih, ob uri počitka, so vstali vsi, da bi šli kupit klobasic k vratarju ali prebegat se po dvorišču. Jaz nisem vedel kam. Grabilo me je za srce, da sem sam, čisto sam. Najrajši bi bil zaklical, kakor sem bil otrok: "Bog, daj mi umreti!" Prišel je tovariš in rekel: "Ti, zate je pismo!"

Res je bilo na deski napisano moje ime. Šel sem, starec, s težkimi, trudnimi koraki k vratarju.

Ko sem pismo dobil, so se mi roke tresle in skrnil sem se k oknu, da bi ne videlo tega svetega pisma nobeno nevedno oko. Črke — velike, ljube, neokretne — so razodevale materino roko. Odpiral sem počasi in čisto čudno, veselo mi je bilo pri srcu. Tam so bile spet tiste velike, težke, neokretne črke: "Ljubi sin!" Zakaj mati se je bila šele od nas otrok naučila pisati, zato da bi je ne bilo sram. Ko sem razgrnil pismo, je zaklenkalo na tleh; sklonil sem se in pobral, bila je desetica, Tista tanka oguljena, srbna desetica, ki jih že zdavnaj ni več. Ko sem jo vzel v roke, me je obšlo kakor milost božja. Vse je vztrepetalo, vzplapolalo v meni, vzdignilo me je kakor v plamenu ljubezni. Videl sem tisto ljubo, velo, trepetajočo roko, ki je držala med prsti poslednjo desetico ter jo naposled spustila v pismo. Zakaj desetica je bila poslednja, to sem vedel, kakor da je bilo na nji sami napisano.

Skril sem se čisto v kot, da bi me nihče ne videl. Iz srca, iz prsi, iz vsega telesa mi je planil jok, stresel me je kakor v vročici. Ali ko sem se vračal po stopnicah v šolsko izbo, je bilo v meni

SLOVO OD MATERE

Marta Zrim, S.A.

JESEN SE JE POSLAVLJALA in obetala se je zgodnja zima tistega leta. Jutro je bilo sončno, le na vzhodu so se zbirali drobni beli oblaki. Zdeli so se mi kakor krilateci, ki čakajo, da odneso nekoga k večnemu Sodniku.

Vstala sem zgodaj, ker me je že kot drobno dekletce vedno čakalo delo. Ata je jutro za jutrom hodil delat v 15 kilometrov oddaljeno Ljubljano. Bilo je zadnje leto pred vojno 1940. V Ljubljani so gradili Baragovo semenišče in naš ata je bil tam zaposlen. Tisto usodno jutro ga pot v Ljubljano ni mikala. Pravil nam je, da prav zdaj ni dosti dela, lahko ostane doma. Mama, ki jo je dolgoletna bolezen prikovala na posteljo, ga je rotila, naj vseeno gre. Vedela je, da z bližajočo se zimo tudi brezposelnost pride. Ata se je na njeno prigovarjanje s težavo odpravil na pot. Mama mu je pred odhodom zatrjevala, da se izredno dobro počuti, da bo vstala in vsem skuhala mlečno kašo. Gledala sem za atom, kako je negotovih korakov odhajal in končno zasedel kolo.

Ni trajalo dolgo, ko me je mama poklicala k sebi v sobo. Oči so ji bile uprte v strop. Hitro naj stopim po mleko, me je nagovorila. Želi si mlečne kaše, ki jo bo sama skuhala. Moja mlajša sestra in dva še manjša brata so se v sprajkah in bosih sukali okoli mamine postelje. Verjeli so, da jih bo to jutro spet enkrat mama sama oblekla.

Jaz sem hitro, kar so me nesle noge, hitela k sosedovim po mleko. Ni bilo daleč. Kot navadno so me ljudje ustavljali in spraševali, kako se mama počuti. Vedeli so, da so ji dnevi štet. Vsa vesela sem odgovarjala, da bo danes vstala in nam skuhala zajtrk. Nič nisem čutila mrzle sape, ki mi je brila v lice. Nazaj grede sem še bolj pospešila korak. Mleko je pljuskalo čez rob posode, ki jo je kmetica to jutro še posebno napolnila.

svetlo svetlo. Iz daljave je videla mati mojo bolest in se smehljaje ozrla name, kakor se ozre samo ljubo sonce. In glej, čudo nebeško — res so se bili razmaknili oblaki in veselo sonce je zasijalo skoz okno.

Matere ni več, tistih starih desetih tudi ne in dnevi so mračni in pusti prav do noči.

Misli, May, 1968

Bližala sem se domačemu pragu. Že od daleč sem slišala štiriletnega Milančka. Na vsa usta je vpil, da naj ga mama hitro obleče, zelo ga zebe. Hitela sem v kuhinjo v upanju, da bo mama že tam ob toplem štedilniku. Ni je bilo. Planem v sobo. Otroci so se stiskali ob postelji do kosti prezebli. In ti, mama ljubljena, kaj naj to pomeni? Zvijala se je v smrtnem krču. Glava ji je omahovala na rob postelje, oči so ji bile uprte v nas štiri ob postelji. Ustnice so se ji premikale, a glasu ni bilo iz ust, samo komaj slišen šepet. Razumela sem toliko, da naj brž pokličem sosedo. Na moj klic je bila sosedka kar hitro tu. Z njeno pomočjo nas je mama po vrsti pobožala in pokrižala. Šepetaje je rekla sosedi: Z Bogom, pazi na male! In nam: Ata ubogajte! V očesu se ji je prikazala solza. Kot ukopana sem strmela v njen obraz in oči, ki so do zadnjega zrle v nas, polne materinske ljubezni.

Nastala je napeta tihoča. Strmeli smo v mamo in se nič prav zavedali, kaj se godi. Šele ko je sosedka zatisnila mami mrtve oči, smo planili v jok. Vso hišo smo z njim napolnili. Prihiteli so sosede in sorodniki. Naš jok se je počasi umiril. Mamo so položili na mrtvaški oder. Mi smo kot v megli tavalili okrog in bili vsem v napotje.

Na telefonski klic je prihitel ata iz Ljubljane. Videli smo, da ga je mamina smrt silno potrla. Tretji dan po tistem je bil najhujši. Bilo je pravo zadnje slovo od ljubljene mame. Zavedeli smo se, da jo bodo odnesli iz hiše za vedno. Za spomin sem si odrezala dolgo črno kito njenih las. Vsaj nekaj moram imeti od nje, da toliko bolj nanjo mislim.

Ob zelo številnem spremstvu smo jo pokopali 25. novembra. Drugi dan smo dobili sneg, ki je pokril mamin grob z mehkim pajčolanom kot svojo nevesto. Njena kita mi je draga kot živa svetinja. V najhujših trenutkih življenja sem jo poljubovala kot nekoč miljeno mamo. Bilo mi je v čudovito olajšanje.

NOVO — NOVO — NOVO

Več na strani 129

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

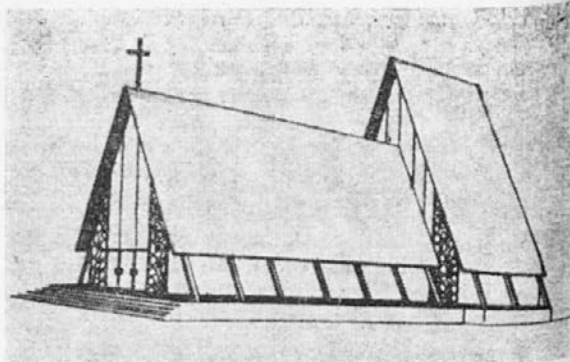
19 A'Beckett St., Kew VIC. 3101. Tel. 86 8118

★ Velikonočne praznike smo imeli v Melbourne zelo lepe. Vreme je bilo na naši strani, hvala Bogu. Res molimo za dež in si ga želimo, a da bi nam ravno za veliki teden nagajal, se pa res ne bi spodobilo. Tako smo imeli vse obrede nemoteno pri lurški votlini na prostem in tudi veter in hladno vreme nam nista nagajala. Zlasti je bila lepa udeležba za obrede velike sobote in polnočno mašo vigilije, zato je bila tudi procesija Vstajenja lepa in domača. Poživile so jo narodne noše, lepo število otrok, naša bandera in slovesno pritrkavanje po zvočniku.

Zahvaljujem se vsem, ki so mi pomagali, da je bila lurška votlina lepo pripravljena za veliki teden in veliko noč, zlasti seveda našim sestram. Tudi požrtvovalnim pevcem iskren Bog plačaj. Posebej naj se zahvalim g. Slavku Kralju, ki nam je iz Adelaide tudi to leto za cvetno nedeljo poslal dovolj oljčnih vej.

Tudi v Adelaidi, kjer smo imeli slovensko službo božjo na velikonočni ponedeljek, je bil obisk kar lep. Namesto velikonočne procesije smo imeli blagoslov za Najsvetejšim. Ni mi žal, da sem vso noč potoval do dragih adelaidskih rojakov. Vsaj malo domače velike noči smo imeli, kajne?

★ Zadovoljen sem, da morem tudi z ozirom na našo gradnjo omeniti korak dalje. Ta mesec so bili tesarji na delu. Zdaj se že kaže kor in tudi zakristija je dobila nad soboj rëbra, ki čakajo krovca. Tesarji so bili pridni tudi pri glavnem stopnišču, kjer se je že napravljena lesena forma izsušila in skrivila, da je bilo treba vse delo začeti znova. V soboto po veliki noči smo stopnišče zalili in tako je tudi to veliko delo za nami. Stopnišče ima širino celotne stavbe in šteje petnajst stopnic. Pročelju daje svojstveno lepoto in višino ter bo kaj primerno za skupinske slike. — Iskren Bog plačaj vsem, ki so ta mesec delali na naši zgradbi. Zlasti Purgarjevemu Francetu, brez njega bi nas delo na stopnišču še vedno čakalo.

Vsota vseh darov, ki smo jo nabrali za zidavo naše cerkve, je danes \$ 23,096-99. Hvaležen bom novim dobrotnikom, da nam pred koncem dela ne poidejo darovi. Omenim naj tudi, da se je javil dobrotnik za eno cerkveno klop. Klop bo dobila spominsko ploščico z imenom dobrotnika in imenom osebe, kateri v spomin bo kupljena. Naj bi se čim prej javili tudi ostali, ki so pripravljeni na isti način pomagati cerkvi.

★ Ta teden sestre urejujejo dvorano pod cerkvijo, ki bo imela na zasilnem odru svojo krstno predstavo: proslavo materinskega dne prvo nedeljo v maju. Res še ni ne vrat in ne oken, pa vsaj streha je. In na svojem smo. Končno pa: proslava v počastitev naših mamic — saj si lepše krstne predstave v naši dvorani ne moremo misliti. Upam, da bo dovolj udeležencev.

★ Takole si sledijo naše poroke: Dne 16. marca sta si pred oltarjem Marije Pomagaj v Kew obljubila večno zvestobo **Anton Verderber** in **Katica Kartovič**. Ženin je iz vasi Bilpa, župnija Spodnji Log blizu Kočevja, nevesta pa iz Rume v Srbiji. — V St. Albansu je bila naša poroka dne 1. aprila: **Mijo Koprek** je doma iz Budinščaka, njegova izbranka **Lidija Čonč** pa iz Cerovca pod Bočem, župnija Sv. Križ pri Rogaški Slatini. — 20. aprila smo imeli v naši kapeli v Kew dve poroki: **Pavel Gustinčič** je rekel da svoji nevesti **Lilijani Jelenič**. Ženinov rojstni kraj so Tatre (župnija Pregrarje), nevestin pa Račice (župnija Podgrad). **Anton Urbas** pa je dobil svojo zakonsko družico **Ivanki Cvetko**. Nevesta je iz Polenšaka, ženin je bil rojen v Ljubljani. Med nami je znan s svojim udejstvovanjem pri odboru Slovenskega društva. — Dne 25. aprila sem poročal v Marijini cerkvi, Sunshine: **Zvonka M. Gerbec** iz St. Albansa ter **John Chr. Bylma** sta si podala roke. Zvonka je bila rojena v Gorici njen izbranec pa v Avstraliji, po očetu holandskega rodu. John že tretje leto nosi naslov avstralskega kolesarskega prvaka, je drugi

v Commonwealthu in tretji na svetu. Prav zdaj se pripravljajo za olimpijske igre ter upa doseči mesto svetovnega prvaka. Tudi mi mu želimo, da mu slovenska nevesta prinese srečo!

★ Pri krstih se moram najprej zahvaliti An-tonu Branspergerju in Jožefini r. Paušič iz Glen-roya, da sta nam za obrede velike sobote "posodi-la" svojega prvorojenčka Petra Antona. Bil je pri-den in se ni nič oglašal; tako je dal vernikom pri-liko, da so pazno sledili besedilu krstnega obreda. — Ostali krsti so sledeči: 31. marca je krstna voda občila Jenny, hčerko Ignaca Kalistra in Pavle r. Strle, Kingsbury. — V Bell Parku je bil krst 10. aprila: David Peter bo ime sinku Edvarda Peršiča in Stanislava r. Lozar. — 12. aprila smo imeli krst-ne obrede za Sonjo Ano, prvorojenko Jožefa La-puha in Ane r. Sabol, Morwell. — 13. aprila je bila krščena Silvija Celestina, novi član družine Avgustina Pavliča in Danile r. Ček, Ivanhoe. — V našo krstno knjigo je bila 14. aprila vpisana Eve-lyna Irena, hčerka Franca Zgoznika in Marije r. Smrdel, Reservoir. — John Karel je novi prirastek družine Karla Knapa in Franciške r. Priland, St. Albans. H krstu so ga prinesli 20. aprila. — Dvoj-čka sta bila krščena v naši kapeli 21. aprila: Da-niel Davor in Jeanette Manuella sta nova člana družine Mateja Ivančiča in Ane r. Ribin, Vermont.

★ Omembe vredno je, da nosi krst Bransper-gerjevega Petra Antona (pri obredih velikonočne vigilije) v naši krstni knjigi — številko 1000. To se pravi tisoč mladih Avstralcev s slovenskimi starši. Ali bodo poleg angleškega jezika še govorili jezik mame in očka? Ali bodo sploh vedeli, odkod so prišli starši? Ali jih bodo starši dali v katoliško šolo? . . . Sto vprašanj se mi poraja ob tej šte-vilki. Me res zanima, kaj bi na ta vprašanja odgo-varjali mladi starši. Vem le to, da v mnogih naših družinah otroci ne znajo moliti ne angleško ne slovensko. Vem tudi, da je odstotek otrok, ki obis-kuje našo Slomškovo šolo dvakrat na mesec, tako skromen, da se ga sramujem objaviti v tisku.

★ Matica mrtvih je ta mesec pri nas dobila novo ime: Na veliki četrtek 11. aprila ob dveh zjutraj je v Alfred Hospitalu izdihnil Stanislav Treven. Nisem mogel ugotoviti, od kod je doma. V Avstralijo je dospel pred nekako desetimi leti z Avstrije. Po poklicu je bil zidar in je delal na svo-je. Imel je slabo srce, pa so ga svoj čas operirali in mu dali v srce plastično zaklopko. Zdaj so na-stale komplikacije, moral je ponovno na operacijo, pa je ni prenesel. Komaj 35 let star je podlegel.

Misli, May, 1908

Pogreb se je vršil v torek 16. aprila v Springvale. Pokopal ga je hrvaški duhovnik J. Kasič, ker sem bil sam ta dan še v Adelaidi.

★ Nekateri me sprašujejo, kaj je z najavljeno blagoslovitvijo Baragove sohe pred Baragovim do-mom. Takole je: malo bomo počakali, pa bomo tudi to uredili skupno z blagoslovitvijo cerkve. Datum otvoritve cerkve bo pa tudi malo prikladnejši kas-neje v letu in ne v juliju, kot sem svoj čas pisal. Julijsko vreme mi ne gre v račun, obenem bi pa rad vseeno malo več časa za ureditev cerkve in za ostale priprave. Podobno je, da bodo "Misli" že v prihodnji številko lahko kaj točnejše poročale o tej naši važni zadevi.

Ker računamo v času blizu blagoslovitve cerk-ve tudi na birmo, bi starše že zdaj rad opozoril, naj mi sporoče imena otrok, ki bi hoteli prejeti zakrament sv. birme. Enako so vabljeni odrasli, ki birme še niso prejeli.

★ Da, sušo pa imamo to leto v Melbournu. In nič nam še se obetajo dovoljenja za zalivanje vr-tov. Rezervarji so skoraj prazni. Kje je tako ope-vani umeten dež? Spominjam se, kaj sem bral v enem slovenskih časopisov iz domovine pred nekaj leti: Nič več ne potrebujemo Boga, da bi ga pro-sili za lepo vreme ali za dež. Pošljemo a eroplan-ček v zrak, pa nam napravi dežja, kolikor hoče-mo . . . Le kje je zdaj tisti "aeroplanček" nad Melbournom? Res bi ga potrebovali, ko moliti ne znamo več . . .

★ Poleg Matice mrtvih bi morali v "Mislih" začeti objavljati Matico živih mrličev — vseh tis-tih, za katere sprašujejo matere in svojci iz domo-vine, ker se več ne oglašajo. Dolgo kolono imen že imamo, katero izmed njih se od časa do časa pojavi v našem listu, ko ponovno in ponovno sprašujejo zanj. Za nekatere vem, kje žive, pa mi je težko sporočiti materi domov, da jo je sin tako grdo zatajil. Sin je gospod z lastnim domom in avtom in dobro službo — pozabljena mati pa živi od dinarč-kov, ki si jih v Ljubljani revica težko prisluži s prodajanjem časopisov . . . Žalosten a ne osamljen primer! Je resničen pregovor, ki pravi, da ena mati lahko preživi dvanajst otrok, dvanajst otrok pa včasih ne more poskrbeti za eno mater . . .

★ Majniške pobožnosti v Kew bom sproti oz-nani melbournskim vernikom, gotovo pa imamo šmarnice sleherni petek ob pol osmih. Vsi vablje-ni! — Na praznik sv. Rešnjega Telesa v četrtek 13. junija imamo v kapeli večerno mašo ob pol os-mih. Vabljeni!

BARAGOVA DEŠKA

LETA

NENEHANO JE MATI KATARINA DELALA ves popoldan, dokler ni sonce zašlo za obzorje na zahodu in v zatonu puščalo še nekaj bledordeče ter sinje barve na nebu. Ko je naposled stopala z njive, je bilo njeno telo docela izmučeno; vse moči so ji pošle.

Ker so ves dan tako hudo garali, so bili vsi tisti večer nenavadno molčeči. Zmolili so večerne molitve in otroci so šli spat. Janez se je še lotil računskih knjig, Katrica pa je začela moliti rožni venec.

"Preblazena Mati bo zame posredovala, če jo bom prosila," je pomislila. Stežka je molila. Misli na prejšnje dneve so jo peklile in ji niso dale zbrano premišljevanja, a končno je vendarle zmolila. Če bi se le zdaj mogla dvigniti in iti počasi proti postelji. Jutri, morda jutri, ali pojutrišnjem ali pa dan zatem bi ji morda prinesel malo utehe. Nikoli poprej še ni delala na njivah in opravilo je bilo naporno.

"Vstati moram in zapahnuti duri," je mislila, medtem ko se je borila s spancem, ki se je je že loteval. Skoraj bi bila pozabila. In vendar je bila tako potrebna spanja. Če bi le mogla zaspati . . .

V naslednjih mesecih je francoska oblast nad deželo polagoma popuščala. Avstrija je začasno sprejela poraz, a le toliko, da bi lahko zbrala moči in znova mahnila po ponosnem Korzičanu. Nekak mir je zavladal nad deželo in ljudje so spet živeli redno kakor poprej. Pri Baragovih je to pomenilo, da so spet lahko odštevali znatne vsote za poravnavo dolgov, ki so jih tlačili. A hudi oblaki so se jeli zbirati na obzorju, medtem pa so marljivo skrbeli, da bi laže pretrpeli nov spopad, ki je bil videti neogiben.

Zavoljo denarne stiske so nekaj časa preudarjali, ali naj Friderika pošljejo v šolo v Ljubljano, a nazadnje so sklenili, naj le pojde. Dosihmal so otroke poučevali zasebni učitelji. Menili so, da je treba Frideriku dati drugačno vzgojo, tako da bi se deček lahko seznanil z novimi predmeti in jeziki, ki so jih pred nedavnim začeli poučevati v mestnih šolah. Ker je bil sin edinec, so sodili, da bo potreben temeljite vzgoje, če naj bi pozneje uspešno upravljal dediščino. Vzgoja deklet takrat ni bila tako važna.

Ko je Friderik pustil mater in sestri na poti kraj gradu, je prvič začutil trpkost bolestit ob slovesu. Tedaj ni do kraja zaslužil, da bo dolgo zdoma. Ko je videl mater s solzami v očeh, ga je slabila čudna praznina in bil je nekam nesrečen. V dnu srca je začutil ostro bolečino.

Kočija je tekla po blatni poti in šele ko so bili prav na prostem, se je Friderik pomiril in se pripravljaj na to, kar mu bo prinesel novi dan. Oče je sedel poleg njega in se venomer razgledoval; ni mu bilo do pomenka.

Kočija je hrupno drdrala po ljubljanskih ulicah. Povsod so bili ljudje in Friderik jih je z začudenjem gledal skozi okenca v kočiji. Živahnost in mestni šum sta ga vsega prevzela, vse se mu je zdelo v močnem nasprotju s tem, kar je doslej poznal. Misli je na to, koliko bo imel povedati mamic in sestrama, ko se bo o počitnicah vrnil domov.

Kmalu je stal na poti, ki je vodila naravnost v šolo. Ves presenečen je strmel v obširno poslopje. Nekam hladno se mu je zdelo, a vendar je bilo videti lepo. Stopil je iz kočije in oče ga je popeljal v obširno zgradbo. Poprej pa se je obrnil, da bi še zadnjič videl otroke, ki so se igrali okrog poslopja; obšla ga je misel, da bo po nekaj minutah tudi sam med njimi. Kako srečen je bil zanj ta dan in še niti ni bil pri kraju! Friderik je bil ves zatopljen in ni pazil na pogovor med očetom in šolskim ravnateljem, dokler ni slišal ravnatelja reči: ". . . a je nemogoče, gospod. Kakor sem vam rekel: nimamo prostora. Vse je zasedeno. Žal mi je, a morada bomo imeli prihodnje leto kakšen prostor zanj."

Friderik je hipoma doumel, kaj je ravnatelj hotel povedati, in na mah so šli vsi njegovi upi in sanje po zlu. "Ali res nimajo zame prostora?" je vprašal, ko sta zapuščala poslopje.

"Ne, nimajo prostora."

"Toda, očka . . ."

"Kar pustiva to, moj sinek. Vsi prostori so preveč natrpani. Tam se itak ne bi mogel kaj pridati naučiti."

Pozneje ga je oče pustil v najeti sobi in šel iskati zasebnega učitelja. Kmalu se je vrnil z mladim gospodom, ki ga je oče predstavil kot zasebnega vzgojitelja. Frideriku je bil učitelj všeč in vedel je, da se bosta dobro razumela.

Preden se je vrnil v Trebnje, mu je oče dal zadnja nadrobna navodila. "Tvoj učitelj bo prihajal semkaj vsak dan, da te bo učil. Dobro ga poslušaj, da boš lahko uspešno opravil izpite ob koncu leta!"

"Bom, očka!" je deček ubogljivo odgovoril.

"Pridno se bom učil!"

"Prav, prav! Vem, da boš zadovoljen tukaj. Mamici in meni često piši! Vsi bomo čakali na tvoja pisma."

"Bom, očka, bom!"

Več ni utegnil reči. Oče je že bil odšel. Vse je bilo urejeno. Imel je sobo, denar za stroške in učitelja. "V Ljubljani bo kar šlo," si je mislil, "vsaj za nekaj časa", je malce nemirno dodal.

Friderik se je prav rad učil v Ljubljani, a kakor vsi otroci, je tudi on nestrpno čakal na počitnice, ko bo spet doma pri starših in sestrah. Takoj spočetka so mu povedali, da je učenje nemščine in latinščine obvezno, ker so bile učne knjige zvečinoma tiskane v teh dveh jezikih. Le malo katera ali pa nobena ni bila tiskana v slovenščini. Učenje teh dveh jezikov mu je spočetka delalo nekaj preglavic, a kmalu se je izkazalo, da ima naraven dar za učenje jezikov.

Prvo šolsko leto je poteklo kar hitro, a se ni dalo primerjati z drugim, ki je kar švignilo mimo. Zdelo se je neverjetno, da bo v kratkem spet pripravljen za pot domov, kjer bo prebil poletje. Dve leti se je uspešno učil pod vodstvom zasebnega vzgojitelja in zdaj si je želel, da bi se kmalu vrnil v mesto in začel tretje leto.

Leta 1808, zgodaj poleti, je Friderik stopil na kočijo, ki naj bi ga peljala nazaj v Trebnje k staršem. Bil je topel poletni dan in bil je ves vesel, ko se je ob odprtih oknih vozil po širnih rodovitnih dolinah in sveža sapa se je poigravala z njegovimi lasmi. Kmalu bo doma! Kako je čakal na ta trenutek in nenadoma je bil tu!

Vsa družina je bila vesela, ko se je kočija po nasipu bližala gradu. Vedel je, da bodo vsi kar moč veseli, kakor je bil on sam. Preden so konji obstali pred glavnim vhodom, je zaslišal Malkin glas.

"Friderik," je zaklicala, "kako smo te veseli." Nasmehnil se ji je in naglo skočil iz kočije. Prah ga je zajel, ko se je kočija pomikala naprej po stezi, in domači so ga pristrčno objeli.

"Zdrav si videti," je dejala mati, ko sta stopala po stopnicah in šla v grad. "Moj Bog, kar verjeti ne morem, da si isti fant, ki nas je zapustil zadnje poletje. Tako zelo si zrasel."

"A res, mama?"

"Kmalu boš tako velik kakor tvoj očka."

"Potem mu bom pomagal pri upravi gradu."

"O še dolgo se boš moral učiti, preden se bo to zgodilo," se je namuznil oče.

Bilo je že pozno, ko so se odpravljali k počitku. Tončka je zaspala v gugalniku, Malka pa je imela težke veke, a ni hotela iŝ spat, dokler ni Friderik povedal mnogo svojih doživljajev v mestu,

ki se ji je zdelo tako daleč. Le redko je naneslo, da se je lahko pogovarjala z njim in čeprav je napočil čas, ko bo več tednov doma, je hotela, da svoje doživljaje zgosti in jih vse oriše v enem samem večeru.

V naslednjih tednih je Friderik z veseljem hodil po gozdovih, ki so mejili na polja, ter na kratkih sprehodih z očetom ali z Malko gazil po močvirnatih poljanah in nižavah. Obiskoval je stare kraje, ki jih je poznal še od prej.

Čas je naglo bežal: tedni so se stekali v mesece in naenkrat je bilo počitnic konec. Večer pred odhodom je pravkar zlezal v posteljo, ko je nekdo rahlo potrkal na vrata. Tiho so se odprla in mati je pridrsala v sobo.

"Friderik," je šepnila, "ali že spiš?"

"Ne, mamica!"

"Hotela sem se malo pomeniti s teboj, preden boš odšel," je tiho rekla. "Vem, da jutri ne bom utegnila, ker se bomo morali v naglici poslovljati."

Friderik se je nasmehnil. "Prižgal bom svečo, mamica!" "Nikar, ne bom se dolgo mudila." Sedla je na rob postelje. Bilo je temno in videl je le medel obrisa njenega obraza. Mater je ljubil bolj ko karkoli na svetu.

"Friderik," je počasi začela, "že več tednov sem imela namen, da ti nekaj povem, a nocoj se mi zdi, da je najbolj ugoden trenutek. Skoraj nič tega, kar ti hočem povedati, ne bo novo zate; samo ponovila bi rada, kar sem ti že tolikokrat poprej povedala. Tako naglo doraščaš in vem, da ti ni lahko živeti v svetu čisto sam, če ne štejem tvojih živeti v svetu čisto sam, če ne štejem tvojih maloštevilnih prijateljev. Friderik, želim, da bi ostal dober, da ne bi pozabil božjih nauk. Na poti skozi življenje ti bo svet nudil mnogo skušnjav. Hudojni duh bo oprezoval, da te zaloti, da te preмага in ti skvari dušo. Bodi hraber! Bog nam bo pomagal v svojem usmiljenju; na nas pa je, da se držimo Njegovih zapovedi, da živimo krepostno in da ga posnemamo v vseh mislih in dejanjih. Vem, Friderik, da imaš dobre namene, toda zdaj pa zdaj vsakdo slabi spričo skušnjav, in če ne molimo iskreno in ne prosimo božjega blagoslova, lahko kleknemo v greh. V življenju boš srečal mnogo slabih ljudi. Nekateri te bodo skušali zapeljati v greh. Ti, Friderik, moraš biti zgled šibkim. Bodi krepak, zaupaj v Boga, na koncu boš zmagal! Iŝi pri nebeškem Očetu milosti, ki jih boš potreboval, da boš mogel lepo živeti." Umolknila je za hip, potem pa je nadaljevala: "Truden si in moram te pustiti spati."

(Konec str. 131)

SPOMINSKA PLOŠČA

Povest. Spisal Fran Detela

Nadaljevanje

II.

ZUPAN LOMAST SE JE ODPRAVIL drugega dne k župniku, da pozve, kdaj se je rodil slavni Škorec, da povabi gospoda na sodelovanje in mimogrede tudi zase kaj opravi. Lomast je namreč bil praktičen politik, kakršnih zahteva današnji čas. Držal se je vedno močnejše stranke in sicer iz prepričanja, po svojih načelih, tako da bi bil takoj prestopil k nasprotnikom, kakor hitro bi ti dobili premoč.

Da so ga imeli nekateri za neznačajnega, je čudno, ko je vendar doslednost po načelih bistvo vsakega značaja. Nastopal je Lomast navadno oblastno, pohlevno le tedaj če je čutil na nasprotni strani premoč. Zato je s ponižnim smehom mastnih ustnic upiral okrogle oči v dobrodušnega župnika, ko je pripovedoval, kako nameravajo proslaviti rajnega Urbana Škorca in kako so hoteli nekateri "prosim, gospod župnik, to zaupno, imenoval jih ne bom, ker jih vsi dobro poznamo." — gospoda župnika kar prezreti. On pa da se je potegnil zanj in dosegel, da se bo pričela slavnost s sveto mašo, kakor se kristjanom spodobi.

Župnik je stisnil možu roko in menil, da naj le storé, kar se jim zdi potrebno; on da bo že tudi prispeval k stroškom.

"Ali jaz znam tudi prijeti ljudi, gospod župnik," je poudaril Lomast. "Ali še veste, kako sem jih ugnal, ko so se ustavljali popravilom pri cerkvi? Pa so bila vendar tako potrebna. Zdaj vam bomo pa prezidali hleve, ker je sramota za našo župnijo, da ima župnik svojo živino v takšni podrtiji. To bom vse jaz uredil; vam ne bo treba nič prigovarjati, nič prositi."

"Lomast," je dejal župnik, "vi ste moja desna roka."

"In roka roko umiva, kaj, gospod župnik?" je z uslužno zaupnostjo pokimal Lomast. "Morda bi se dalo tako napraviti, da bi dobil jaz v posojilnici kakih dvajset tisoč. Saj zase ne potrebujem, ampak revnemu kmetu bi rad pomagal. Marsikak siromak, ki se sramuje prositi v posojilnici, se zateče k meni; a jaz ne morem vsem pomagati, ker nimam."

"Kar se bo dalo storiti, bom storil", je odslavljal župnik sladkega moža ki se je še na stopnicah obračal in klanjal.

Zvečer je pripeljal Škorec še soseda Rjavkarja k Lomastu. Prišel je tudi krčmar Mlakar, nekak Lomastov tekmeč.

"Slavni Urban Škorec je spet poklical vina na mizo," je dejal Lomast in postavil cel štefan pred družbo. Gospodinja je prinesla poln krožnik suhega mesa.

Ivan je imel že spet svoje pomisleke, zato je sklenil malo jesti in malo piti. Nasprotno je menil Škorec, da veže strica, da plača predvsem zanj, stričnika, potem šele za druge; on je jedel in pil z najlažjo vestjo.

Ko se je žeja in lakota polegla, je prebral Ivan ganljiv poziv rodoljubnim srcem, naj se spomnijo pozabljenega in v življenju preziranega pisatelja, naj se vsaj umrlemu oddolže, ker niso živega cenili po zaslugah.

"Ni slabo", je dejal Lomast in pil.

"Tako ganljivo", je pristavil Mlakar in zalozil kos svinjine, "da bodo tekle ljudem solze iz oči."

"In krone iz žepov," je dodal Janko.

"To bomo videli", je dejal Škorec. "Pisanje je lepo, tega ne bom tajil, lahko bi se pa bilo še pristavilo, da slavnega Škorca stričnik še živi. Marsikdo bi se potem tudi njega spomnil; zakaj stric ne potrebuje ničesar več, stričniku bi pa vse prav prišlo."

"Denar se bo pošiljal seveda meni," je nadaljeval Lomast; "zakaj mene poznajo povsod."

"Tudi meni bi se lahko pošiljal," je omenil Škorec.

"Kam pa? V Hrastje?" ga je zavrnil Lomast. "Saj še pošte nimate. To bi bila neumnost."

"Urban je pa bil le v Hrastju doma", se je zagovarjal Škorec, "in ne na Mlaki, čeprav imate pošto in župnijo."

"Zastran maše", je poročal Lomast, "sem že jaz z župnikom govoril. Mlakar, ti boš streljal. Naroči smodnika."

"Streljal bom," je dejal Mlakar, "prosil bom pa tudi za dopustilo, da bi v Hrastju tisti dan točil. Ljudi se bo nateplo dosti in žejo bodo trpeli."

"Saj bi jaz tudi lahko točil", je rekel Škorec, "ker sem stričnik."

"Ampak patenta nimaš, Škorec, patenta", je dejal Mlakar.

"To ni na dnevnem redu", je odločil Lomast. "Preden preidem k naslednji točki, bi še vse gospode na nekaj opozoril. Mi pridemo povsod med ljudi, v gostilni, pri cerkvi in če se kdo kam pelje; nabirajmo tudi sami za slavnost. Gospod Ivan, vi znate imenitno govoriti na dušo, vam se ne bo zlepa kdo ustavil. Gospoda učitelja pozna vsa župnija; on lahko tudi v šoli namigne tako in tako. Otroci

bodo povedali doma in starši bodo dajali, ta več, ta manj, ta rad, ta nerad; denarju se to nič ne pozna. Topa jim je treba povedati, da naj nosijo k meni. Škorec, tvojo hišo bodo hodili gledat. Kadar pride kdo, potrka mu na srce ali pa Rjavkar. Če primakne vsak nekaj malega, se bo precej nabralo in kaj bi hodili zastonj gledat! Slavnostni govor bo sestavil gospod Ivan. Čez teden dni ga lahko že prinesete."

Še prej", je dejal Ivan.

"Kaj pa petje, gospod nadučitelj?"

"Brez skrbi", je dejal Janko. "Če boste vi tako gotovo o pravem času kakor jaz, pojde vse glado."

"Po vajah pripeljite pevce enkrat ali dvakrat k meni! Parkrat jih slavni Urban Škorec lahko napoji, ker mu bodo peli; jaz jih moram tudi, kadar mi zapoje za god."

"Bolj na roke bi jim bila moja gostilnica," je rekel Mlakar.

"To ne gre," je dejal Lomast, "ker bi bilo treba potem poračunati. Tukaj bo pa denar že pripravljen. To je torej tudi v redu. Zdjaj moramo govoriti še o plošči ali tabli, ki se bo vzdala. S kamnosekom Filipom sva se že dogovorila. On ima dve prav lepi plošči in poceni. Samo črke bo treba izklesati. Kaj naj se napiše?"

"To je jasno", je dejal Ivan in podal županu listek. "V tej hiši se je rodil tega in tega dne slovenski pisatelj Urban Škorec. Dokler slovenski rod hodi po zemlji tod, bode slovelo njegovo ime."

Izvrstno!" je dejal Janko, "in se da tudi zapeti."

"Prav dobro," je pritrdil Mlakar.

"Torej smo vsi za to," je povzel Lomast.

"Tole bi jaz prosil," je menil Škorec, "da bi se na tabli še pristavilo, da prodaja Urbanov stričnik v hiši tobak."

"To ne gre," je ugovarjal Ivan. "Prodaja tobaka ni v nobeni zvezi z Urbanom."

"Z Urbanom ne, z njegovo rojstno hišo pa," je dejal Škorec.

"Škorec, to ni nič," je odločil Lomast. "Če mi kaj takega zapišemo, bi se nam otroci smejali."

"In otrok otroci", je dodal Janko.

"Toda tobak pa res prodaja Škorec", se je potegnil za soseda Rjavkar. "Majhno opalito ima. Kar je res, je res."

"Vi me hočete izriniti", je udaril ob mizo Škorec. "Toda jaz se ne dam. Kdo je stričnik? Jaz! In jaz da bi ne imel tukaj nobene besede! Glejte si jih! Na mojo hišo hočete vzdati tablo, zapisati pa tako, da ne bi živa duša vedela, da je bil Urban moj stric. Odskodnine ne dobim nobene..."

"Saj piješ", mu je presekala besedo Lomast.

"Ali vi ne pijete? Ali ste pa vi kaki stričniki? Glej jih zlodejev, kako me hočejo potisniti v stran! Kar odriniti me hočejo."

Odborniki so pogovarjali razjarjenega stričnika in mu dokazovali, da ni na vsem svetu spominske plošče, ki bi priporočala tobak; potem bi moral stati na plošči še cesarski orel."

"Zakaj pa ne?" je vprašal Škorec. "Saj je bil moj stric tudi cesarski človek. Ali ni bil pri sodniji?"

"Orla imaš vendar na leseni tabli nad vrati", se je hudoval Lomast. "Ali prodajaš tobak na vseh oglih svoje hiše?"

Ivanu je bilo hudo pri srcu, ko se je trudil vneti stričnika Škorca za višje nazore in čul iz njegovih puhlih zagovorov samo cvenk denarja.

"Le preveč gleda na svojo korist", je zdihnil proti Janku.

"In s tem brani najuspešneje svoj dom, dom slavnih Škorcev", je Janko opravičeval Škorca.

Pravega soglasja ni bilo ta večer. Škorec in Rjavkar sta bila prepričana, da Mlačani hočejo odriniti Hraščane, kar se jima je zdelo tem krivičnejše, ker se Mlačani niso mogli postavljati z nobenim veljakom, ki bi se od daleč mogel primerjati z Urbanom Škorcem.

"Odriniti, Rjavkar, se midva ne dava", je modroval srditi Škorec domov grede. "Ali je bil Urban Škorec Mlačan? O, radi bi ga imeli, radi."

"Toda Urban je naš in ostane naš," je pritrdil Rjavkar.

"Kako to misliš, Rjavkar? Naš!" je ustavil soseda Škorec. "Vaš vendar tudi ni bil. Naš — to se pravi: Škorcev."

"No seveda! Iz Hrastja je bil pa vendar."

"Škorčev iz Hrastja!" je poudaril Škorec.

Nekako soparno je postalo med obema Hraščanoma. Umolknila sta oba. Škorcu je prišlo na misel, da se še na soseda ne more prav zanesti, da si hoče zdaj še Rjavkar prisvojiti imenitnega striča, kakor da bi bil Urban kak občinski pisatelj. Vsak si ga bo že lastil!

Rjavkarju pa se je zdel sosed ošaben in nevaležen. Ali je njegova zasluga, da je imel takšnega striča? Ali je zato on kaj boljši, kaj modrejši ali imenitnejši? "Če bi bil tudi papež moj stric, zaradi tega jaz še nisem škof. Ej, moški smo na tuj račun. Na mizo kličemo, ker drug plačuje."

(Konec str. 128)

Izpod Triglava

TRŽAŠKI DEČEK PIŠE "PASTIRČKU": Ko smo prišli v Ljubljano, smo krožili okrog po mestu. Oglledali smo si krasno slvensko prestolnico. Pri Tromostovju smo videli velik kip Prešerna. V neki trgovini smo videli premične stopnice, ki vozijo ljudi tudi navzdol. Kaj takega še nisem videl. Ljudje govorijo drugače kakor v Trstu. Na primer: "Tam boste sigurn tisto dobil".

V MARIBORU SO ORGANIZIRALI pripravljalni odbor za posebno slovesnost v juniju. Mnogo Mariborčanov so nacisti ob izbruhu vojne preselili v Srbijo in sicer v Kraljevo. Tam so prebili vojna leta kot gostje pri srbskih družinah. Letos mislijo vse tiste družine povabiti na obisk v Maribor, da se jim izkažejo hvaležne. Srbe bo pripeljal v Maribor poseben vlak pod imenom "vlak bratstva in enotnosti."

V TRSTU je bila zanimiva razstava avstrijske arhitekture. Med drugimi odličnimi deli so kazali tudi mojstrovine slovenskega arhitekta Jožeta Plečnika, ki je svoj čas mnogo delal na Dunaju. Dodali so pa tudi nekaj Plečnikovih del iz Ljubljane in publikacije v slovenščini o raznih Plečnikovih mojstrovinah po tujem in domačem svetu. Tako je prišlo do izraza dejstvo, da Plečnik ni le kak "avstrijski" arhitekt, ampak slovenski, ki je pa bil priznan tudi drugod in je rad delal, kjerkoli so se nanj obračali.

KAJ JE "LAJNA", naj bi slovenski Pravopis v naslednji izdaji takole povedal, je predlagal nekdo v Ljubljani: Lajna je glasbena omarica, ki na ročni pogon izvaja vedno isto melodijo; z lajno so si v starih časih služili kruh berači, v novejših časih pa partijski funkcionarji, ki naprej in naprej gonijo staro lajno o pridobitvah revolucije in o oblasti delovnega ljudstva, dočim mora to delovno ljudstvo hoditi dela in zaslužka iskat "s trebuhom za kruhom" v kapitalistično tujino.

PISMO ŠTUDENTA IZ LJUBLJANE dr. Žebotu v Ameriko pravi med drugim: Velikokrat je bila napisana fraza, da smo Slovenci končno dobili svoj prostor na soncu leta 1945, a obenem vem, da je pred 50 leti dr. Korošec v avstro-ogrskem parlamentu govoril slovensko, medtem ko se marajo naši poslanci sedaj mučiti s srbohrvaščino.

NOVI PRAVOPIS slovenskega jezika naj razloži tudi to, kaj je Utopija, je nekdo nedavno predlagal nekje pod Triglavom. Pove naj se tako: Utopija je kraj, kjer je živel tisti profesor, ki je globoko v noč študiral ob skladovnici knjig, končno pa odšel k zaslužnemu počitku. Ko je prišel do postelje, je položil vanjo gorečo svečo, samega sebe pa pihnil.

TUDI MARIBORSKA ŠKOFIJA je dobila na letošnjo belo nedeljo svojega pomožnega škofa in ima zdaj dva. Novi škof je dr. Vekoslav Grmič, profesor bogoslovja in župnik na Vranskem ob robu Savinjske doline. Posvetil ga je v mariborski stolnici papežev zastopnik v Jugoslaviji nadškof Cagna. Tako imamo zdaj Slovenci pet škofov, zraven tega pa govorijo slovensko tudi škofje v Celovcu, Trstu in Gorici, kadar se jim zdi prav. Izven Slovenije pa trenutno ni nikjer slovenskega škofa, le v Rimu še živi nekdanji tržaški škof, ki je vsaj napol Slovenec — dr. Fogar.

O KOROŠKIH SLOVENCIH je zapisal Vladimir Vremec v tržaškem MOSTU tudi naslednje besede: Nikoli ni bilo število slovenskih izobražencev (na Koroškem) tako visoko, nikoli pa tudi ni bil prepad predvsem med mladim intelektualnim rodом in tistimi, ki stojijo dandanes na čelu manjšinskih organizacij in ustanov, tako globok.

STARE POSLIKANE PANJSKE KONČNICE pomenijo edinstveno slovensko ljudsko umetnost nekdanjih časov. Danes so znane širokemu zunanjemu svetu in marsikje pišejo o njih ter jih prikazujejo v slikah. Noben drug evropski narod nima take folklore. Z uvedbo nove vrste panjev za čebelorejo so seveda nekdanje slikane končnice prišle ob veljavo in so se po večini porazgubile. Kdo je pa pred desetletji slutil, da se bo nekoč to blago prodajalo v tujino po kakih 1,600 dolarjev za končnico?

ANTONA SLODNJAKA zgodovinski roman "Neiztrohnjeno srce" o pesniku Prešernu je zopet izdala založba LIPA v Kopru. Tako je ta roman izšel v tisku od leta 1938 naprej že četrtič. Prešernovo življenje je podano z izredno psihološko sposobnostjo. Prešernova podoba je v Slodnjakovi interpretaciji idealna, toda avtor ni hotel zgodovinske, ampak pesniško resnico o Prešernu, tako piše o tem delu "Knjiga 68". Roman stane vezan 51 novih dinarjev.

LIST "DRUŽINA" V LJUBLJANI je zapisal: Božja previdnost je poskrbela, da smo Slovenci pri pomoči Cerkvi v Latinski Ameriki razmeroma močno udeleženi. Po nepopolnih podatkih deluje danes v Braziliji 11 slovenskih duhovnikov in redovnikov, v Chile-ju 9, v Ekvadorju 6, v Boliviji 2, v Argentini okoli 70, v Venezueli 2.

V **ŠOŠTANJU**, ki je znan kraj v šaleški dolini, ima list DRUŽINA pri številu 7.500 faranov skoraj 1000 naročnikov, Ognjišče 280 (list za mladino v Kopru), Malega sv. pisma so pokupili blizu 40 izvodov, Leto svetnikov ima naročeno 160 družin. Pa to je samo verski tisk, koliko drugega branja dobivajo v faro, o tem ni podatkov. Posebno je pa vredno poudariti, da ima šoštanjska fara letos OSEM bogoslovcev! Na žalost se pa Šoštanju obeta, da bo farna cerkev z župniščem in kaplanijo vred porušena zaradi nevarnosti pogrezanja ob izkopavanju premogovnih plasti. Ljudem se zdi nujno, da jim rudniška uprava pred porušenjem sedanjih zgradb postavi nove na boljše zavarovanem mestu. Kakih takih obljub še nimajo.

V **LISTU "DRUŽINA" REREMO**: Med "sex" revije štejemo tiste časopise, ki izrabljajo spolnost za svoj trgovski uspeh. Pri tem nekateri prestopajo vse meje dostojnosti in brez vsakega spoštovanja odkrivajo najbolj osebne stvari človekovega življenja. To delajo zato, da bi si pridobili čimveč kupovalcev in bralcev. Navadno so polni fotografij ženske nagote. V bralcih, zlasti mlajših, uničujejo spoštljivo gledanje na žensko in spolnost sploh. Teško si je predstavljati, da bi človek, ki ga takšne revije vzgajajo, mogel postati zvest in plemenit soprog ter skrben družinski oče. Dostikrat so že zastopniki azijskih narodov pokazali na te revije, češ da so največji npravni madež visoko razvitega Zahoda. Podoba je, tako pravijo, kakor da Zahod nima drugih življenjskih vprašanj razen spolnosti. Ta sodba nam gotovo ni v čast!

ROPARSKA VLADA V SLOVENIJI ne izpusti iz krempljev, kar je nasilno in brez odškodnine ugrabila Cerkvi. Mariborski škof dr. Držečnik se je trudil, da bi dobil za svoje bogoslovce v Ljubljani ugrabljeni SLOMŠKOV DOM in bi tako mogli bodoči duhovniki nadaljevati študije v Ljubljani. Ni uspel. Moral se je odločiti za zidanje v Mariboru, dvoje novih nadstropij na stolnem župnišču, in s tem za lastno bogoslovje svoje škofije. Eden največjih komunističnih ropov je bila zasedba jezuitske cerkve sv. Jožefa v Ljubljani. Dali so jo v uporabo nekemu filmskem podjetju. Ni zna-

no, zakaj ta uredba ni več uporabna, slišimo pa, da mislijo cerkev prodati na javni dražbi. Baje jo cenijo na 230 milijonov starih dinarjev. Da bi jo vrnili prvotnim lastnikom, to pa ne! No, saj je bila beseda "rop" menda na prvem mestu v raznih partizanskih "himnah" . . .

IZ KRŠKEGA SO PISALI v Ljubljano: Zaradi dosedanjega vztrajanja Službe družbenega knjigovodstva, ki se opira na obstoječe predpise, morajo vsi kinematografi, ki so pod okriljem Svobod ali sindikatov, prijaviti svoje delovanje kot ostale gospodarske organizacije. Posledice so hude: sledila bo prisilna likvidacija, ker kinematografi ne bodo zmogli finančnih bremen, ki jih zahteva takšno poslovanje. Občina nima denarja za dotacije in 26.400 prebivalcev Krškega bo brez edinega kulturnega razvedrila. — V Ljubljani so rekli na to: Krško ni osamljen primer. Podobni klici na pomoč prihajajo tudi iz drugih mest in s podeželja.

NA PLANICI, Gorenjsko, so bile 24. marca mednarodne skakalne tekme. Nad vsemi udeleženi državami je zmagal Čeh Roški. Verjetno bodo drugo leto tekmovali že po novi skakalnici, ki bo zahtevala polet 160 metrov. Isti dan se je pripetila na Vršiču pri Kranjski gori usodna nezgoda. Sedem fantov z enim dekletom se je namenilo s smučkami čez Sleme v Planico na tekme. Sredi pota jih je prestregel snežni plaz izpod Mojstrovke in vse zasul. Reševalci so izkopali tri fante in dekle še žive, ostali štirje so bili mrtvi. Plaz je bil globok 3 metre, po širini je dosegel preko 100 m.

SEVERNO STENO TRIGLAVA preko slovitega Čopovega stebra so v pretekli zimi v osmih dneh preplezali trije ljubljanski alpinisti: Aleš Kunaver, Stane Belak in Tone Sazonov. Pravijo, da je to prva taka zmaga pozimi in da je severna stena Triglava največja v Vzhodnih Alpah. Ti alpinisti baje mislijo v prihodnjem poletju napraviti ekspedicijo v Hindukuš v Pakistanu.

V DOLENJI VASI pri Ribnici so se otroci igrali z vžigalicami in zanetili požar, ki je uničil pet domačij. Načel je že tudi šesto, pa so gasilci ogenj še pravočasno ustavili. To je bilo 13. marca letos.

TOVARNA "HELIDON" V LJUBLJANI bo izdelovala slovenske gramofonske plošče, ki jih bo izdelajala mariborska založba OBZORJA. Dosedaj so izdelovali slovenske plošče v Zagrebu in Belgradu.

MARTIN KRPAN V CELOVCU

Marija N., Melbourne

PISATELJ FRAN LEVSTIK NAM JE POKAZAL svojega Martina Krpana le na dveh krajih, na Vrhu pri Sveti Trojici in na Dunaju. Težko da bi se bil Martin ustavil v Celovcu, ko je potoval na Dunaj ali ko se je vračal nazaj na svoje Notranjsko. Zato je napis nad mojim člankom gotovo nepričakovan in verjetno tudi neprimeren. Vendar je res, da so v Celovcu imeli in gledali Martina Krpana malo pred minulim Božičem. Še razglašali so v daljni svet nastop Martina v Celovcu in ponosni so bili na to. Niso imeli "pravega" Martina Krpana, ker tisti ne more od mrtvih vstati, imeli so ga v igri, ki se tako imenuje, in to je mene zelo zanimalo. Samo škoda, da je Celovec tako daleč od Melbourne. Celovčani bi imeli za svojo igro eno gledalko več . . .

Jaz sem Martina Krpana že od prav mladih let jako rada imela. Ko sem večkrat brala Levstikovo povest, sem si vselej delala v mislih žive slike, kako se je vse tisto godilo. Moralo je biti res imenitno. Pozneje sem dobila v roke tudi kakšno slikanico, ki je bila narejena po besedilu, in sem pomešala svoje predstave o Krpanu s tistimi, ki jih je imel slikar, kateri je že bil. Potem sem zvedela, da je pisatelj Govekar iz povesti naredil igro, ali kakor se reče: dramatisiral je Martina Krpana za igranje na odru. Zelo sem si želela igro videti, pa te sreče nisem nikoli doživela.

V letošnji februarški številki MISLI sem pa brala, da so na Koroškem igrali Martina Krpana po novi dramatisaciji, ki jo je napisal Jože Vombregar v Argentini. Ni bilo povedano, kje na Koroškem so jo igrali. Postala sem zelo radovedna. K sreči imam nekaj znancev na Koroškem in brž sem jim pisala. V odgovor so mi poslali celovski list NAŠ TEDNIK in v njem sem lahko brala, kakšna je igra in kako so jo priredili. Bilo je v decembru preteklega leta in nastop je bil v mestnem gledališču Celovca.

Pišejo, da ima Vombregarjev Martin Krpan pet dejanj in osem slik. Kako ravno so se prizori na odru vršili, iz pisanja NAŠEGA TEDNIKA ne morem do kraja razbrati, čeprav me zelo zanima. Toliko vidim, da se igra ne začne s Krpanom, ampak prvo dejanje je v cesarskem dvoru na Dunaju. Martina srečamo pozneje, morda že v drugem dejanju, in sicer v neki gostilni na Notranjskem. Mora se otepati financarjev, ker tihotapi sol iz Trsta

v prepovedano deželo. Pišejo, da je igral Krpana neki Janez Hudl iz Globasnice in da je bil zelo dober. Mora še biti pravi orjak po postavi, da je mogel biti za Martina že na pogled "dober".

Tu naj še to takoj omenim, da je igro učil ali "režiral" župnik Vinko Zaletel, to je tisti, ki nam v mohorskih knjigah tako lepo opisuje svoje izlete na daljni Vzhod in ki jih jaz tako rada prebiram. Ko sem to brala, sem si mislila: no, ta človek je pa zares povsod poraben . . . Tudi njega bi rada videla, skoraj nič manj kot Janeza Hudla, ki ga je gotovo g. Vinko dosti mikastil, preden je bil za Krpana "dober".

Potlej pa — Brdavs! O njem je zapisano: "Zelo posrečen je bil prikaz velikana Brdavsca, ki ga je prevzel in zelo dobro podal Janez Pleškarnik iz Globasnice. Njegova postava, kosmat obraz in kostum so ga delali eksotičnega. Tudi vedel se je pristno, svoji vloji primerno."

Tako me je začela zanimati tudi tista ljuba Globasnica. Bi rekla, da imajo tam čudno veliko "eksotičnih" Janezov, da se kar ena dve tri najdeta med njimi Krpan in Brdavs. Če bi hoteli naši igralci v Melbourne postaviti na oder to igro, stavim, da bi zastoj iskali med nami take Janeze — morali bi jih importirati iz Globasnice. Vstopnina bi bila najmanj 10 dolarjev.

Še dvojce me zanima pri tej igri. Zmerom sem ugibala, kako bi se na odru "igral" boj med Krpanom in Brdavsom. Čudno bi bilo gledati, če bi se godilo tako, kot piše Levstik. Jaz si mislim, da bi kar zamižala, pa to bi se ne reklo igro "gledati". Zdaj pa berem: "Višek igre je bilo srečanje Krpana in Brdavsca in njun boj. Srečanje je bilo napeto, le boj je bil gledalcem odmaknjen. Umljivo, da se usmrtitev ni dala uprizoriti na pozornici, tako je njun boj napovedoval kronist."

Torej tako! Iz gledalcev smo naenkrat postali poslušalci, nekako tako kot je pri igrah po radiu. Ni bilo treba nič zamižati. Pa je vendar rečeno, da je bil višek igre srečanje obeh velikanov in njun boj. Če je kronist dobro opravil svojo vlogo, je bilo lahko zelo napeto. Lahko si pa tudi mislim, da sta se moža najprej pred očmi gledalcev "bojevala" z besedami, ki so bile verjetno zelo podobne — smrtnim udarcem.

Nazadnje pa še to, da je Vombergar Levstikovega Krpana "popravlil" ali mu vsaj nekaj dodal in ga tako dopolnil, da je bila igra še bolj smešna. Tako berem, da je v igri tudi dvorni norec, ki "vsem na dvoru, tudi cesarju, soli pamet." Pišejo, da je tega igral neki sedmošolec. Za cesarja so pa morali dobiti vlogo med višjo inteligenco, to je razumljivo, saj ga je igral neki dr. France Vrbinc, ki "je ves čas znal ohraniti cesarsko dostojanstvo". Čast mu!

Zdaj pa še cesarica Kunigunda in cesarična Marjetka. Prva je huda na oba, na Brdavsa in Krpana. Druga je zaljubljena v oba, najprej v Brdavsa, potem v Krpana. Brdavs jo hoče dobiti za

ženo, pa mora svojo predrznost plačati s smrtjo. Marjetka si ne žene dosti k srcu, takoj prenese svojo ljubezen na Martina Krpana. Ta je pa za take reči prepameten. Dunaj zapusti brez cesarske neveste. Prav rada bi videla, kako je dramaturg Vombergar te prizore zložil in kako so jih na odru izvedli. Še rajši bi pa sama imela vlogo Marjetke. Zato, ker je bila zaljubljena v Martina Krpana kot jaz od deklških let. Bojim se pa, da bi mi g. Vinko ne hotel dati te vloge, bolj verjetno se mi zdi, da bi mi določil vlogo cesarice, Marjetkine matere. To pa ne samo zaradi moje "inteligence", da bi dr. France Vrbinc ne imel premalo dostojanstvene soproge . . .

UREDNIKOVA PRIPOMBA: Da bi tako simpatični spis Marije N. tudi na sliki pokazal Krpana, sem pisal g. Zaletelu, naj mi pošlje sliko igralcev. Rad se je odzval in zraven zapisal: Igrali smo Martina štirikrat na Koroškem, potem še v Trstu in Gorici. Povsod je imela igra tak uspeh, da je škoda, da je ne morejo vsi videti. Še bi jo lahko uprizarjali, a je križ s tako zahtevno stvarjo in tudi ob mnogih prireditvah je težko dobiti proste nedelje. . . V Avstralijo pa še nisem zašel. Saj me tam kaj posebnega ne zanima, razen Slovencev in med njimi več znaniev. Pozdrav vsem in velikonočno voščilo: Mnogo miru, veselja, moči in zmagošlavja nad hudobijo v Vstalem! — Vinko Zaletel.

TRIJE NADALJNI TABORI LETA 1868

Urednik

PRVI TABOR V LJUTOMERU, ki je o njem poročala prejšnja številka MISLI, je razvnel slovensko narodno zavest po vsej deželi. Razpoloženje za nadaljevanje Taborov je bilo vsesplošno.

Že ob taborovanju v Ljutomeru so imeli načrt, da mora čimprej priti do Tabora nekje v Savinjski dolini. Res ni poteklo niti mesec dni, ko se je vršil drugi Tabor ob Savinji in sicer v **Žalcu**, sredi med Celjem in Preboldom. Bila je nedelja 6. septembra 1868. Število udeležencev so cenili na 15.000. Prišli so tudi zastopniki Hrvatov in Čehov.

Potek tega Tabora je bil prilično podoben ljutomerskemu. Po večini so nastopili isti govorniki in zbrovalci so sprejeli iste resolucije. Novo je bilo to, da je dr. Razlag govoril o pomenu kmetijskih šol in zahteval ustanovitev take šole za spodnje Štajersko.

Veliko veselosti in smeja je vzbudil dr. Zarnik, znani nam "oče slovenskih taborov", ki si je s svojim slikovitim humorjem privoščil nemškutarje. Tem je bil Tabor seveda v veliko napotje in so skušali napraviti nekaj zgage. Napojili so nekaj postopačev in jih poslali nagajat zbrovalcem, da bi nastali neredi in bi se nemškutarji mogli pritožiti na oblasti. Pod vplivom Zarnikovega norčevanja iz nemškutarjev se ljudje niso dali izzvati in Tabor se je zaključil v najlepšem redu.

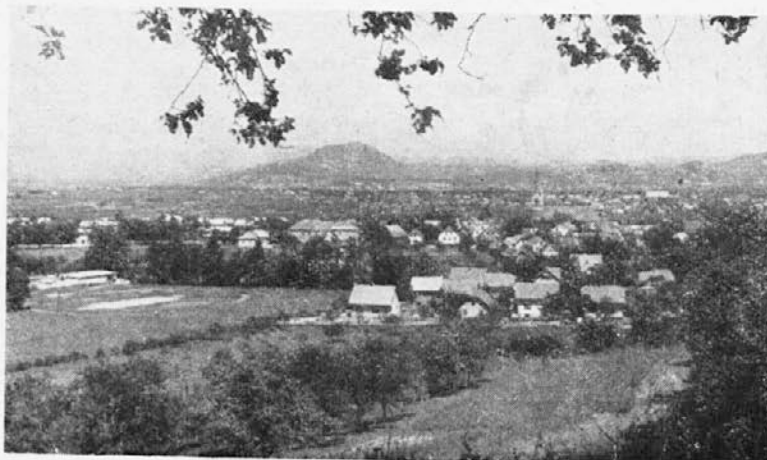
Za slovenskimi rodoljubi na Štajerskem so se brž navdušili za lasten Tabor — Korošci. Že za isti mesec, 29. september, so napovedali Tabor v **Bistrici pri Pliberku**. Vse je kazalo, da bi bil tudi ta tabor dobro obiskan in bi lepo potekel, pa ga

je vlada prepovedala. Prepoved je bila utemeljena v besedilu državnih postav. Prav tisti čas je namreč v Celovcu zasedal deželni zbor in zakon ni dovoljeval velikih zborovanj v bližini kraja, kjer je imel seje deželni zbor. Tako so morali Korošci odložiti svoj tabor na bolj pripraven čas.

Čudno hitro so zagoreli za svoj Tabor tudi Slovenci na Goriškem, Priredili so ga 18. oktobra istega leta v **Šempasu** pod Gorico. Dnevni red je bil podoben kot na štajerskih taborih, govorniki so pa bili po večini novi — domačini. Imena: Lavrič, Tonkli, Nabrgoj o tem dovolj pričajo. Nova zahteva, dotlej ne načeta: **slovenska pravna fakulteta v Ljubljani!**

Taboru v Šempasu niso mislili nagajati kakšni nemškutarji, pač pa se je bilo bati, da bodo Italijani povzročili izgrede. Vsaj vlada se je tega bala, pa ni bilo nič narobe. Morda reš le zato ne, ker je vlada preskrbela za varnost. Že zgodaj zjutraj tisto nedeljo je v Gorici in okolici mrgolelo žandarjev in policajev. Javni napisi v treh jezikih so določali, po kateri poti smejo zbrovalci v Šempas. Bilo je treba hoditi po ovinkih in z nerazvitimi zastavami. Na zbrovališču samem je pa bilo samo pet žandarjev in vse se je vršilo v najlepšem redu.

Poročevalcu v tedanjem listu NOVICE je posebno ugajalo, da so možakarji z glasnimi medklji pritrjevali govornikom in je bilo neprenehoma slišati vzklike: Hočemo . . . zahtevamo . . . zedinimo se . . . po slovensko naj nam uradi dopisujejo . . .

PREBOLD v Savinjski dolini

TAKOLE PIŠE MOJ

P. WERENFRIED

Marija N., Melbourne

Ko vam ga že tretjič predstavljam, že iz tega lahko vidite, da ga imam res rada in sem ponosna nanj. Zato se ne smete čuditi, če sem napisala "moj" p. Werenfried. Saj pišem o njem zato, da bi bil tudi — vaš.

Malo pred veliko nočjo je spet prišla njegova okrožnica — ob 20letnici ustanovitve ICCR — Pomoči molčeči Cerkvi. Patrovo pismo se glasi, prevedeno v slovenščino:

Dragi prijatelji: —

V prvem pismu tega leta bi se rad zahvalil Bogu za vso ljubezen, ki jo izliva v vaša srca. Zakaj s pomočjo te ljubezni je v dvajsetih letih POMOČ MOLČEČI CERKVI zrasla iz majhnega začetak, ko smo pomagali duhovnikom iz Vzhodne Nemčije, v organizacijo, ki prinaša tolažbo neštetim, katerih večna sreča je v nevarnosti zaradi preganjanja, stiske in izžemanja.

Od leta 1947 naprej je ta ljubezen navdajala milijone ljudi. Najprej naše Flamce in Holandce, ki so se naučili prejšnje sovražnike imeti za brate; potem pa vse tiste med vami, ki znate moliti, ki ste bolni in svetniki — samo vaša molitev in vaše žrtve pojasnjujejo, od kod prihaja naš veliki uspeh; nadaljnja zahvala gre vam, moji zvesti sodelavci, ki ste z mano vred jemali nase vse dobro in vse hudo; enako vam, dragi dobrotniki, ki ste vedno našli kaj, da ste odtrgali sebi in darovali potrebni; med vami so ubogi, tako ubogi, da se pogosto obotavljam sprejeti njih dar; končno tistim med vami, ki ste bogati, pa razumete Jezusovo primero o kameli in šivankinem ušesu: dali ste nam ogromne vsote denarja, da ne boste umrli bogati; pozabiti ne smem mnogih rajnih, ki so nam še iz večnosti prihiteli na pomoč: v svojih oporokah so naši organizaciji volili lepe vsote.

Vsem, prav vsem se želim zahvaliti, ker ste skozi 20 let podpirali naše delo ljubezni.

Za tako ljubezen sem se boril vse svoje življenje in z njo razdelil svet v dva tabora. Tisti naš svet, ki v njem tri četrtine človeštva živi v težkih okoliščinah. Spet in spet sem ponavljal besede sv. Janeza: Kdor ima premoženje tega sveta

in vidi brata v potrebi, pa zapre svoje srce napram njemu, kako bo božja ljubezen obstala v njem?

Razburkal sem mir vesti v dobrih državljanih božjega kraljestva, ki si domišljajo, da bodo varno rešili svoje duše zgolj z ljubeznijo do Boga, ljubezen do bližnjega pa lahko zanemarjajo. Razkrinkal sem tiste, ki smatrajo Cerkev za nekakšno dobrodelno državo, od katere samo prejemamo, dajati nam pa ni treba.

Iz ustanove POMOČ molčeči Cerkvi sem napravil šolo, v kateri se vsi učimo pomagati drug drugemu, pomagati zlasti tistim, ki si sami ne morejo pomagati — in tako postaja vsakdo med nami boljši človek; postajamo boljši s tem, da svojo ljubezen do Boga dokazujemo s skrbjo za sočloveka, v katerem je skrita podoba samega Boga.

Vse to noče reči, da je ljubezen do Boga moč edino preko ljubezni do bližnjega. Brez dvoja velja v prvi vrsti naročilo Kristusovo: Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem, vso dušo in z vso močjo.

Živa vera, trdno zaupanje, iskren sprejem božjih milosti in otroško češčenje Najvišjega niso zadeve minulih časov. Tudi danes so enako nujne. Ljubezen in skrb za bližnjega jih ne morejo nadomestiti. Pojavljajo se neki humanitarci, ki pravijo, da je Bog mrtev in se zanj ni treba meniti, živi so pa ljudje in samo njim je treba posvečati skrb . . .

To pa ni več ljubezen do bližnjega, to je že malikovanje.

Resnična ljubezen do bližnjega je lahko doma samo tam, kjer poznajo ljubezen do Boga. Postavljena je na znane besede: **Kar ste storili enemu teh najmanjših, ste storili meni.** Živi v zavesti, da se je Kristus, vse najvišje ljubezni vreden, hotel istovetiti z najsiromašnejšimi med nami. Zaradi nje ga so siromaki ljubezni vredni. Kdor bi hotel črtati iz ljubezni do bližnjega ta motiv, bi vzel ljubezni do bližnjega vso notranjo moč. Ostala bi gola humanitarnost, ki jo poznajo celó pogani.

Ljubezen do bližnjega, ki nam je dana od Boga kot neprecenljiv dar, je vse kaj več kot humanitarna gesta. Brez nje najboljši človek ostaja le "zvoneč bron in pojoča harfa." Zapisal je sv. Pavel: Čeprav bi razdelil vse svoje premoženje med uboge, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi.

Za vas vse molim, da bi mogli ljubiti Boga nad vse, svojega bližnjega pa kakor sami sebe. Ne pozabite, da so vsi, ki jih POMOČ molčeči cerkvi podpira, vaši bližnji.

Warenfried van Straaten

Misli, May, 1968

SLOMŠKA NA OLTAR!

Čeprav smo v Baragovem letu, ne smemo pozabiti Slomška.

Leta 1833 je v Celovcu izšla knjiga z naslovom: Pesme, po Koroškem in Štajerskem znane, enokoljko popravljene ino na novo zložene". Knjigo je uredil Slomšek in vanjo vnesel 15 lastnih pesmi.

Najblj znana je Slomškova pesem "Veselja dom". Prva vrstica: Preljubo vselje, oj kje si doma! Slomškov življenjepisec dr. Franc Kovačič pravi, da se je Slomšek zelo trudil za izobliko jezika in z njim slovenskega ljudstva. Pri tem so ga vodili pristni krščanski nagibi. Slomšek je izvajal in naglašal ljubezen do naroda iz četrte božje zapovedi. Kdor pa ljubi narod, mora ljubiti tudi njegov jezik. Zaradi tega pa ne sovraži in ne zaničuje drugih jezikov in narodov.

Slomšku so vladni organi v Celovcu delali nešteto težav in krivic. Prežali so na vsak njegov korak in lovili vsako njegovo besedo. Sumničili so ga, da je "panslavist" in zato državi nevaren. Toda Slomšek se ni dal oplahiti, ker je vedel, da je njegova vest pred Bogom čista.

Potegujmo se z molitvijo in darovi za Slomškovo beatifikacijo! Darove sprejemajo tudi MISLI in objavljajo. Zanje prosi in jih priporoča namestni postulator za Avstralijo: **P. Valerijan Jenko**, 66 Gordon St., Paddington, NSW. 2021.

PLOŠČA . . .

(Konec s str.121)

Ko je Rjavkar v svojih mislih tako zavračal Škorčevo nadutost, se je v njegovem sreču že tudi oglasilo tisto grdo čustvo, ki se ga človek najkasneje zavé in najteže odkriža, oglasila se je zavist. V slavi soseda je čutil svoje ponižanje. Poprej sta stala na isti stopnji, Škorec toliko nižje, kolikor je bila Rjavkarjeva hiša višja. Zdaj se je pa Škorec povzdignil čez soseda brez svojih zaslug. To boli, to rodi odpor.

Zavist je demokratični greh, ki ne pusti, da bi se kdo povzpел nad druge; enakost je geslo; prostost in bratstvo se ne zdita tolikega pomena. Rjavkar je zagledal v Škorcu tihega nasprotnika, ki njega ponižuje, nevoščljivca, ki niti mrvice slave ne privoščí drugim Hraščanom. In pri Lomastu se je on zavzemal zanj! Zdaj ima zahvalo. Zavist je naposled Rjavkarja tako daleč prignala, da se mu je zdelo, da bi bilo najprijetnejše, če bi slavni Urban sploh ne bil živel, potem pa, da bi se vsaj slavnost razbila.

Prav hladno sta se soseda ločila tisti večer.

(Pride še)

DEKLICA IN MAMICA

Belokranjska

Deklica rokavce pere.
Kaj bi rada, reklica?
Da bi očka bil tesač,
da bi stesal ladjico.
Kaj bi tebi ladjica?
Ladjica po vodi Kolpi
tja do sonca me odpelje.
Kaj bi tebi zlato sonce?
Rekla bi mu, da naj greje
srce moje mamice.
Kje je tvoja mamica?
V črni zemlji v grobu spi,
v mraku ji srce trohni.
Sonček naj ji grob ogreje,
da na grobu rožica,
zrasla ji bo iz srca.
Kaj bi z rožo, deklica?
Na srce jo bom pripela,
s srcem mamico ogrela.

NOVO! — ZA EN SAM DOLAR — NOVO!

Te dni izide knjiga v angleščini o ŠKOFU BARAGU.

Tiskana in izdana v Avstraliji.

Spisal jo je Amerikanec Bernard Lambert.

Nekoliko knjigo že poznamo iz MISLI. Naslov ji je:

THE SHEPHERD IN THE WILDERNESS

(Pastir v divjini)

Knjiga šteje 250 strani in stane samo EN DOLAR (\$1)

KOMU JE NAMENJENA? — Preden odgovorimo na to vprašanje, spoznajmo tole: Če ima kak drug narod moža, kot je NAŠ BARAGA, njegovo slavo z največjim ponosom razglaša po vsem svetu. Slovenci se ob Baragu komaj sami zase zavedamo, kaj imamo.

Ta najnovejši Baragov življenjepis nam je napisal — tujec! Osemnajst let je zbiral gradivo, ves prost čas je vložil v to delo. Je državni uradnik, ima družino. Ves gori za Baragovo čast. Ne išče dobička, niti ne povračila stroškov za zbiranje in pisanje. Zato je knjiga lahko tako poceni. Avstralsko izdajnje je samo broširano in stane EN DOLAR (\$1)

Razpečavali jo bomo v prvi vrsti med Avstralce, ki berejo angleško, pa seveda tudi med avstralske Slovence. Natisniti jo je bilo treba v Avstraliji posebej, ker v Ameriki izdana, vezana, bi stala \$5.

ZDAJ SLOVENCEM IN SLOVENKAM NA SRCE:

1. Mnogi obvladate angleščino že v zadostni meri, da boste knjigo sami brali in občudovali.
2. Nabavili si jo boste zlasti za svoje mlajše, tudi če so še otroci, ki brez angleškega branja o Baragu ne morejo spoznati velikega rojaka, občudovanega v prostranem svetu.
3. Pokazali boste knjigo avstralskim prijateljem in znancem in ponudili v nakup. Nekaterim jo boste ob kaki primerni priložnosti podarili. Iz nje bo najlepše stopilo prednje SLOVENSKO IME!
4. Vaši mlajši naj store isto med znanci in znankami iz šole ali drugače. Nagovarjajte jih k temu! Tudi če se knjiga komu samo posodi, bo dosegla svoj cilj — SREČANJE Z BARAGOM.

KJE KNJIGO DOBITI? — Najbolj priročno: pri vseh slovenskih duhovnikih v Avstraliji, posebej o priliki božjih služb in drugih prireditiv.

Po pošti jo lahko naročite pri MISLIH: P.O. Box 136, Double Bay, NSW 2028. Za poštnino priložite nekaj znamk. Vsaj nekateri boste gotovo naročili po več izvodov, ki jih boste prodali ali podarili v svoji okolici. PRIPOROČAMO!

S M O V B A R A G O V E M L E T U !

STORIMO NEKAJ, DA BOLJE SPOZNA MO IN DAMO SVETU OKOLI NAS SPOZNATI NAŠEGA TAKO VELIKEGA MOŽA. — ČE AMERIKANCU, KI NI NAŠEGA RODU, NI ŽAL ZA OGROMEN TRUD V SLAVO NA Š E M U ČLOVEKU — ALI NAJ SLOVENC I O S T A N E M O B R E Z B R I Ž N I ? — K A J P R A V I T E ?

KRVAV PRETEP V SODRAŠKI CERKVI

(Poslano z onkraj luže.)

NAJ OSTANE GORNJI NAPIS tudi za MISLI, se boste v Avstraliji lahko kaj naučili, posebno pa vaš urednik. Da ljudje hitro sežejo po branju, je treba narediti "privlačne" napise nad članki in poročili.

Tako je napravil na primer "naš" Nedeljski dnevnik v letošnjem predpustu. Že na prvi strani, kjer opozarja na posebno zanimive spise v notranjsoti časopisa, je imel z velikimi črkami napisano: Krvav pretep v sodraški cerkvi. Napis je ujelo veliko oči mimoidočih in radovednost se je zbujala na debelo. Tudi vaš poročevalec je bil med njimi. Hitro sem kupil izdajo lista in iskal v njem alarmantno poročilo.

Na strani 8 je bil isti napis, še z večjimi črkami. Zdalje bom zvedel, kaj in kdaj se je zgodilo v Sodražici, kjer pretakajo človeško kri kar v cerkvi. Kako je moralo to prizadeti našega pomožnega škofa dr. Leniča, ki je nedavno zapustil Sodražico — tako slabo vzgojeno. . .

Berem, berem — spis se bavi z nekako zgodovino Nove štifte pri Ribnici, pač ne daleč od Sodražice. Popisano je še kar dobro, nič v škodo kakemu dobremu imenu. Precej globoko v spisu vendar naletim na to, kar se je zgodilo v Sodražici. Berem:

"Neko sobotno popoldne leta 1813 (podrčrtal jaz) sta se namreč v sodraški cerkvi sporekla dva fanta, in sicer zategadelj, ker se nista mogla dogovoriti, kdo bo prej na vrsti za velikonočno spoved. Prepir se je spremenil v pretep in jela je teči kri. Ribniški dekan Kumelj je zato proglasil cerkev za oskrunjeno in verniki so se potlej zatekali nekaj nedelj k Novi štifti."

Od tu naprej zopet lepo teče pripovedovanje o Novi štifti in povedano je, kako so nazadnje, leta 1914, Novo štifto prevzeli oo. frančiškani. Povedano je tudi, kako je zadnji svetni duhovnik, ki je oskrboval Novo štifto, Karol Klinar po 18letnem trudu nabavil cerkvi imenitne orgle in o sebi zapisal: Ne hčere ne sina po meni ne bo, dovolj je spomina, me orgle pojo.

Sicer je res, da je bilo vredno posebej opozoriti na ta spis, kar zanimiv je. Ampak kdor je pričakoval senzacijo "o krvavem pretepu v cerkvi", je bil močno razočaran. Kar se pa tiče škofa dr. Leniča, se mi zdi, da mu je zelo odleglo, saj leta 1813 ni imel še prav nič opraviti v Sodražici.

Urednik MISLI naj se pa iz tega uči, kako je treba ljudi z alarmantnimi napisi pridobiti za "radovedno" branje. — Ljubljancan.

Prizor s Tabora Slovenskega društva Sydney 1968

ROJAK MIŠA LAJOVIC iz Enfielda, Sydney, se je že nekaj let udeleževal v političnih zadevah liberalne stranke in užival od leta do leta več upoštevanja. Pred kratkim ga je pa stranka izvolila v tako imenovani "State Policy Committee" za NSW. To je eden vrhovnih odborov stranke. V njem se snujejo ukrepi za čas javnih volitev, pa tudi za druge strankine vidike in interese. V omenjeni odbor ga je izvolilo 380 članov strankinega Državnega Sveta (State Council). Postavljen je tudi za to, da opozarja stranko na kulturne pojave na literarnem in umetniškem polju ter v podobnih zadevah. G. Lajovic nastopa v javnosti kot Slovenec, ne le kak "Jugoslav." Naše MISLI so seveda strankarsko nepolitične, vendar si ne morejo kaj, da ne bi izrekle svojemu rojaku in naročniku priščne čestitke!

EVANGELIST BILLY GRAHAM, ki je pretekli mesec teden dni pridigal v Sydneyu velikim množicam, pač nima vedno vsega prav, po večini pa s svojo močno besedo zadene naravnost v črno. Na primer: Amerika ima med vsemi državami na svetu najboljšo postavodajo za ljudi temne polti, toda noben človeški zakon ne more ukazovati ljubezni in prepovedovati sovraštva. Zato je v Ameriki mnogo lepega za črnce na papirju, v vsakdanjem življenju pa tako, kot slišimo in beremo . . .

Dve pristni zelo stari narodni noši v Avstraliji. last Milivoja Lajovica in gospe v Enfieldu, NSW. Žal, da se prereditko pokažeta.

BARAGOVA DEŠKA LETA

(Konec s str. 118)

"Ne, mamica, nisem truden." Hotel je še poslušati. Prisluskoval bi ji ure in ure.

"Zmeraj se spominjaj, kar sem ti povedala. Ne pozabi, da je tvoje duhovno življenje mnogo bolj važno kot življenje tu na zemlji. Ne bom ti vedno ob strani, da bi te opominjala. Največkrat boš sam in se boš moral sam odločiti."

"Mamica," je dejal in ji hotel vzeti besedo.

"Bog te bo zmeraj poplačal za vse dobro, kar boš storil na svetu," je povzela, ne meneč se za njegovo prekinitvev.

Pritisnila ga je k sebi in čutil je, kako so ji solze tekle po licu. Friderik je molčal. Vznemirilo ga je, ko je mati jokala in globoko v notranjosti je še njega prevzela žalost.

"Lahko noč, Friderik," je šepnila, ko mu je pritisnila ustnice na čelo. 'Jutri zjutraj te bom zgodaj zbudila.'

Po hiši je vršalo kakor v panju. Čas njegovega odhoda je prišel in kočija se je bližala gradu.

"Pohiti, Friderik," je klicala Malka, "šli bodo brez tebe!"

Spet je bil na poti v šolo. Sčasoma mu je slovo prešlo v navado. Razburjenje ob ločitvi se je kmalu poleglo in umiril se je v kočiji sredi svojih spokojnih misli. Za hip je imel pred seboj samo Ljubljano. Kmalu bo znova zagledal šilaste stolpe škofijske stolnice, kako se odražajo proti nabuhlim oblakom na bledosinjem nebu.

Šolsko leto se je začelo kakor vsa prejšnja: brez slehernega posebnega pripetljaja. Nekaj pa je le bilo novo — učenje je bilo težje. Na splošno je bilo življenje kar dobro, dokler ni lepega dne prejel pisma po posebnem slu. Tedaj je prvič v življenju začutil, da se je njegov svet docela zrušil.

Ko je bral vest, ki mu je stala jasno in ostro pred očmi, je čutil, kako mu usihajo telesne sile. Takoj se je spomnil, kako mu je mati govorila v noči pred povratkom v šolo. Solze so mu slepile oči, ko je tipal za stolom. Zakril si je oči, a ni mogel zbrisati strašnih besed iz duše. "Pridi takoj domov, moj sin," je bilo zapisano v sporočilu, "tvoja mati je umrla."

SVETO PISMO VČERAJ IN DANES

Dr. Jakob Alekšič

DVAJSETO STOLETJE BO ŠLO V ZGODOVINO ne smo kot stoletje velikih odkritij v naravoslovju, marveč tudi kot stoletje "kraljice knjig" — svetega pisma. Mnogoštevilne najdbe pri arheoloških izkopavanjih v Palestini, Mezopotamiji, Siriji in Egiptu zadnjih sto let so tako zelo osvetlile sveto pismo in njegovo zgodovinsko ozadje, da ga izobraženi svet Evrope in Amerike takorekoč na novo odkriva.

Pod vtisom arheoloških odkritij se je po drugi svetovni vojni začel naglo zmanjševati prepad, ki je v očeh mnogih evropskih ljudi dolgo razdvajal staro in novo zavezo. Zakaj postalo je jasno, da svetopisemski spisi stare in nove zaveze sestavljajo v bistvu eno knjigo, to je, organsko celoto, ki je zrasla iz iste temeljne vodilne misli in teži za istim končnim ciljem.

Prodrlo je spoznanje, da je za polno razumevanje evangelijev absolutno potrebno poznanje in upoštevanje stare zaveze, ki so jo verni kristjani v vseh stoletjih krščanstva imeli za svojo duhovno domovino in jo je Martin Luther posrečeno imenoval "zibelko, v kateri je bil rojen Mesija."

Današnji človek, ki se trudi, da bi prodril do zadnjih mej v velikem in malem svetu, v proteklost zemlje in v nastanek njenih bitij, se tudi z zanimanjem sklanja nad "Mesijevo zibelko". Ne samo poklicni ljudje, marveč tudi široki sloji. Presenetljivo je, kako po drugi vojni raste popraševanje po svetem pismu. Danes je prevedeno v daleč preko tisoč jezikov in število prevodov še vedno narašča. Po statističnih podatkih so samo protestantske svetopisemske družbe v Evropi in Ameriki razpečale na primer v letu 1960 blizu 60 milijonov izvodov sv. pisma. Celo na Japonskem, kjer je le pol milijona katoličanov (1. 1961) so lani razpečali 1,800.000 izvodov.

Zdi se, da je sveto pismo danes zlasti iz dveh razlogov privlačno. To je čudovita kontinuiteta — nepretrgana zveza — njegove vodilne misli in njegova življenjska bližina. Sv. pismo je celota, v kateri je vidna ta nepretrganost od njene prve do zadnje knjige. Obenem je mogoče slišati v tej celoti odmev "dialoga" med Bogom in delom človeštva, izvoljenega naroda. To je dialog, ki spremlja in tudi usmerja svetovni zgodovinski proces.

To pa pomeni, da iz sv. pisma diha življenje. In prodirati, če le mogoče, do virov življenja, je za današnjega človeka nadvse mikavno.

Katoličani, ki gredo naprej s časom in so kolikor toliko na tekočem glede vprašanj in dognanj v svetopisemskih vedah, dobro vedo, da sv. pismo ni znanstveni priročnik te ali one stroke: ni priročnik za naravoslovje, ne za antropologijo, ne za filozofijo; tudi ni znanstveni traktat o moralki ali o pravu ali o kakem določenem svetovnem nazoru. Sv. pismo sicer jemlje in uporablja iz vseh teh področij določene podatke in gradivo, toda le zato in s tem namenom, da to gradivo uporabi za svojo zgradbo, da pove to, kar neodvisno od vsega tega hoče povedati. . .

Povedati pa hoče na svoj izviren način, da človek stori prav, ako prisluhne Bogu, ki ga kliče, nagovarja in pričakuje od njega odgovor, sedaj tu, sedaj tam, sredi življenja na zemlji, najsibo v hiši ali delavnici ali za katedrom, kjerkoli. Sv. pismo je knjiga dinamične aktivne teologije, pravi o njem nekdo. V sv. pismu se Bog razodeva dialogično: Bog nagovarja človeka z besedo "ti" in mu s tem daje pravico, da reče o sebi "jaz". To se pravi, dviga ga k sebi in govori z njim "iz oči v oči" — kot oseba z osebo. Z drugimi besedami: Bog se vključuje v tok človekovih zgodovinskih dejanj in dogajanj. Bog svetega pisma ni abstraktno bitje, ni Bog filozofov, ampak Bog prerokov — živi Bog.

"MEDNARODNO LETO ČLOVEŠKIH PRAVIC" praznujemo letos, tako je odločila generalna skupščina Združenih narodov v New Yorku. S tem praznovanjem naj se po želji ZN s kar mogoče velikim poudarkom proslavi 20 letnica, odkar je bila podpisana zgodovinska listina pod naslovom: SPLOŠNA DEKLARACIJA ČLOVEŠKIH PRAVIC. V ta namen so ZN sklicali konferenco v Teheran, kamor so povabili zastopnike vseh držav, ki so članice ZN. Zborovanje je napovedano za dobo od 22. aprila do 13. maja. Avstralija zastopa federalni minister Bowen skupno z lepim številom drugih javnih delavcev našega Commonwealtha.

SENATOR FRANK LAUSCHE O SVOJI MATERI

NA VELIKEM BANKETU, njemu v čast prirejenem v Clevelandu letos v marcu, je izjavil:

Podelili ste mi odlikovanje: SLOVENEK TE-GA LETA. Čutim se počaščenega in ponosen sem, da mi je bilo podeljeno to odlikovanje. Nocojšnji program je bil bogat in prizrčen. Ko sem prisluhnil prelepim glasovom slovenskih pevcev, sem bil globoko v dušo ginjen. Peli so namreč pesmi, ki jih je pela nekoč moja mati, ko me je zibala na kole-nih. Peli so pesmi, ki jih je bogatil in komponiral moj brat komponist.

Pogrešil bi nocoj, če ne bi rekel, da bi to odlikovanje namesto mene morala dobiti moja mati. Angleščine se je naučila le za silo, toda skrbela je, da smo se jaz, moji bratje in sestre naučili slovensko. Pela je slovenske pesmi, v svoji mladosti je bila cerkvena pevka, pela je v cerkvenem zboru pri sv. Vidu. Meni, mojim bratom in sestram je moja mati navdihovala ljubezen do slovenske pesmi.

Trdo je delala naša mama, od ust si je pritr-govala, toda poskrbela je, da so njeni otroci šli v šole. Bila je ponižna in skromno oblečena, toda njena skrb od jutra do poznega večera je bila, da

bi bili otroci dobri in skrbno vzgojeni. Naš oče je zgodaj umrl, mati je postala vdova. Toda reči moram, če polje v mojih žilah slovenska kri, je to v polni meri zasluga moje mame. Nocojšnje odli-kovanje sprejemam v njen spomin!

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$ 5: Neimen. Vic., Neimen. Vic., Jože Kavaš, Milan Kavčič, Neimen, NSW, Roman Reja, Slavko Golobič;

\$ 4: Al. Jereb, Millie Lunder, Al Shiffler;

\$ 3: St. Kragelj, A. Brne, I. Zlatar, J. Petek, Agn. Hodalj, Kr. Jug, St. Ogrizek;

\$ 2: L. Mihič, Alb. Podgornik, D. Zec, J. Mar-inček, Fr. Znidarsič, O. Saulig, J. Kosi, I. Turk, R. Zrim, E. Rutar, N. Kure, Miro Colja, J. Marinč, L. Kos, I. Hozjan, B. Cvetkovič, S. Furlan, M. Lochner, Fr. Pongrašič, Št. Šernek;

\$ 1: M. Potočnik, Al. Zakelj, Vl. Hartman, Fr. Mukavec, Fr. Arnuš, L. Martin, M. Cimerman, St. Zitterschlager, A. Šajn, D. Kresevič, M. Goričan, Al. Seljak, J. Bole, M. Lukač, J. Cetin, E. Lozej, P. Tonkli, B. Krševan, G. Čefarin, St. Novak, M. Simčič, M. Dobrinja, A. Klančič, J. Kranjec, A. Urbas, F. Justin, J. Škraba.

P. PODERŽAJ, INDIJA: Mirko Cuderman \$6, P.B. \$3, Helena Pirc \$2. — Skupno s prejšnjimi meseci \$82.

SLOMŠKOV SKLAD: Jos. Kostevc \$ 2, Neimen. \$ 2. — S prejšnjim skupaj \$ 42.

SLOVENIK V RIMU: Po \$ 10: F.K., Jože Harinč, Lucijan Kos, M. Pace, N. Robar, P.B., M. Poldan; \$ 5: Tomaž Možina, Ivan Poropat; \$ 2: C. Pace. — Skupna vsota od novega leta \$ 605. Hitimo, da dosežemo tisočak!

Vsem naštetim prisrčna hvala in krepek: Bog povrni!

Z majsko številko smo nekoliko pohiteli, ker nekateri "težko čakajo". Če je kdo kaj poslal za tisk po 1. maju, naj oprosti. Junjska bo pa spet izšla sredi meseca. — Ur.

Z Vseh Vetrov

ASTRONOMIJA V AVSTRALIJI se krepko razvija in njena veljava v svetu od leta do leta narašča. Izkazalo se je, da je avstralsko podnebje izredno pripravno za raziskovanje ozvezdja. Pooblačeno nebo je tu dosti redkejše kot v večini drugih krajev po svetu. Rimska cesta, ki ji tu pravijo "Milky way", teče preko Avstralije in omogoča preučevanje milijonov zvezd v njej. Ozračje je po večini zelo jasno in čisto. Vremenske spremembe se gibljejo med dosti manjšimi skrajnostmi kot drugod. Astronomske naprave v Avstraliji so zlasti v kraju Parkes, N.S.W. na griču Stromolo pri Canberri, v St. Mary'su blizu Sydneya, v Culgoori NSW. in še kje. Seveda imajo svoje astronomske naprave tudi vse avstralske univerze.

V AVSTRIJI SO ODPRAVILI SMRTNO KAZEN in z njo tudi vsa izjemna ali "nagla" sodišča. To se je zgodilo v parlament 27. februarja. Vse stranke so glasovale za predlog in postal je zakon. Zastopnik socialistične stranke je izjavil, da je nova postava "izraz zrelostne stopnje avstrijske demokracije". Tudi celovski "Naš tednik" je pohvalil odpravo smrtne kazni, češ da Avstrija v letu človečanskih pravic prednjači ne le z lepimi besedami, ampak tudi v dejanju. Vendar dostavlja: "Kdaj se bodo avstrijski politiki dokopali tudi v našem manjšinskem vprašanju na Koroškem do demokratičnega spoznanja?"

NOVA ZNANOST "BIONIKA", kakšno nalogo ima? Slovenski Pravopis te besede še nima. Beseda je nastala iz dveh drugih, ki sta: biologija in tehnika. Prva pomeni nauk o življenju, druga strojništvo vseh vrst. Bionika opazuje in študira življenje v naravi in skuša ugotovljene izsledke uporabiti v korist tehnike. Kako so ustvarjene ribe kakšna je pglavitna lastnost njihovega plavalnega aparata? V koliko so ti izsledki dajo porabiti pri gradnji čolnov na strojni pogon? Ali se dajo dognanja o življenju in gibanju velikih rib obrniti na gradnjo letal — saj zakoni za gibanje v zraku veljajo tudi za gibanje v vodi in obratno. To je samo nekaj migljejev, s čim se bavi nova znanost "bionika".

MSGR. IGNACIJ KUNSTELJ, vrhovi ravnatelj slovenskih dušnih pastirjev v izseljenstvu, se mora nastaniti v Rimu in njegovo mesto dušnega pastirja za Slovence v Angliji se je izpraznilo. Prevzel ga je pa g. Franc Bergant, ki je prišel v London iz Argentine.

PISMO UREDNIKU SYDNEYSKEGA DNEVNIKA neke ženske pravi: Hotela sem kupiti vstopnico za ruski cirkus v Sydneyu na veliki petek, pa so mi povedali, da bo tisti dan ruski cirkus zaprt. Ali ni čudno, da materialistični komunistični brezbožniki zapro cirkus na veliki petek, dočim se mi zapadnjaki, ki se imamo za velike kristjane, ne moremo odločiti, da bi na veliki petek zaprli svoj Easter Show. V tem vidim veliko protislovje. — Stvar je res vredna premisleka. Ampak čudno je tudi to, da je taka razmišljajoča ženska vendarle hotela iti gledat ruski cirkus na — veliki petek.

VSE BOLEZNI BODO ODPRAVLJENE, preden se bo pisalo 2,000, tudi rak in umske motnje. Tako napovedujejo neki učenjci Nobelovi nagradenci v Švici. Ljudje bodo umirali le še od starosti, ki bo skoraj pri vseh "visoka". — Prva misel ob tej novici je bila: nehali bomo graditi bolnišnice, kmalu potem bomo začeli dosedanje podirati. Koliko milijonov bo prihranjenih! Pa je bila tu že druga: še premalo jih bo. Treba jih bo spremeniti v domove za starce in starke. Z visoko starostjo ljudi bo prišla tudi zahteva po visokih in prostornih starostnih domovih. Z milijonskim varčevanjem bo težko kaj.

OD ŠESTIH ŽENSK, katerih pisma je neko jutro objavil sydneyjski dnevnik v zadevi splavov (abortov), se je samo ena potegovala za upravičenost splavov. Kratko in jedrnatno zadnje pismo je seglo najgloblje. Pravi: "Misel, da sme ženska po lastnem preudarku prekiniti nosečnost, je sprejemljiva le, če verjamemo, da človek nima nobene bodočnosti onkraj groba in da nismo nič več kot razumske živali. Resnica pa je, da smo vse več kot to in, na vso srečo, milijoni v to resnico verujejo".

HRVATJE V IZSELJENSTVU so izgubili svojega vrhovnega ravnatelja dušnih pastirjev, ki je bil msgr. Vladimir Vince. Imel je enako nalogo za verne Hrvate po svetu, kot jo ima za Slovence naš msgr. Ignacij Kunstelj. Msgr. Vince je bil v februarju letošnjega leta na obisku pri Hrvatih v Južni Ameriki, pa se je na poletu iz Venezuele preko Mehike smrtno ponesrečil. Njegovo truplo so prepeljali v Rim in tam ga je pokopal kardinal Franjo Šeper, predsednik kongregacije za verski nauk.

UKRAJINCI V TORONTU imajo najmanj 14 narodnostnih, kulturnih, vzgojnih in verskih ustanov. Vsa njihova mladina obiskuje posebne tečaje za ukrajinsščino — okoli 3.000 otrok — zato tudi skoraj ni najti ukrajinskega otroka, ki bi ne znal govoriti, brati in pisati jezika svojih staršev. Stari in mladi so tako narodno zavedni, da izključijo iz svoje skupnosti družino, ki ki bi ne hotela pošiljati otrok v ukrajinske šole, ki poučujejo več ali manj vsak večer. O vsem tem je nedavno poročala torontska "Slovenska država".

"**VESTNIK S.D. MELBOURNE**" piše: "Lahko smo ponosni na naše slovensko ime, ki, čeprav počasi, postaja znano tudi izven južnoslovenskih krogov. Kako prijetno je bilo slišati, ko je pretekli ponedeljek napovedovalec radia 3AR objavil polurni program moderne slovenske glasbe. Izvajal jo je orkester Radia Ljubljana pod vodstvom dirigenta Sama Hubada. Izvajali so kompozicije slovenskih glasbenikov".

SPOMENIK PAPEŽU JANEZU XIII. mislijo postaviti komunisti na Poljskem. Seveda jim ne gre za to, da bi zares počastili "dobrega papeža", poljske katoličane hočejo spraviti v zadrego. Kdo se bo upal upirati, ko hoče uradni komunizem tako proslaviti poglavarja Cerkve? Pa katoličani s škofi na čelu niso prišli v zadrego. Komunistom so povedali prav tako javno, da je postavljanje spomenika papežu gola hinavščina. Na eni strani je dovolj denarja in gradbenega materiala za spomenik, za grajenje tako nujno potrebnih cerkva pa ni ne enega ne drugega, zlasti pa ne vladnega dovoljenja. Izjavili so, da bi bil zamišljen spomenik lahko v obliki cerkve — tega seveda komunisti nočejo slišati.

MNOGI AMERIKANCI OČITAJO PREDSEDNIKU Johnsonu veliko nedoslednost. Na eni strani se na vso moč poteguje za mir v Vietnamu, na drugi pa na debelo zalaga komuniste po raznih deželah z najrazličnejšim blagom, samo da ameriška trgovina ne zaostane. Omenjajo kavčuk, petrolej, strojne dele, tovarne avtomobile, pa celo nuklearne reaktorje. Tako Amerika na eni strani komuniste pobija, na drugi jih podpira, da pobijajo Amerikance. Ali ni vse skupaj neiskrena igra, se sprašujejo in tudi v javnosti se oglašajo.

DR. CELESTIN JELENC je umrl v Argentini na veliki petek v starosti 84 let. Zadela ga je možganska kap. Bil je predstavnik nekdanje slovenske socialistične stranke v begunstvu in član Narodnega odbora. Doma je bil iz Trnja pri Slavini na Notranjskem. Do leta 1945 je imel v Ljubljani lastno

odvetniško pisarno. Kot odločen protikomunist se je nato umaknil v begunstvo, kjer je pogosto krepko nastopal v javnosti proti komunizmu. Pokopali so ga cerkveno ob zelo številni udeležbi Slovencev in drugih.

SLOVENŠČINA ZA KOROŠČE, NEMŠČINA ZA KRANJCE. Tako čudo se je zdelo naravna reč leta 1754, torej je od takrat 214 let. V Avstriji je vladala cesarica Marija Terezija in je objavila "svojim narodom" neko odredbo tedanjega papeža Benedikta XIV. v zadevi zapovedanih praznikov. Cesarčin razglas je izšel v raznih jezikih, ki so se v Avstriji takrat govorili, tudi v slovenščini. Je ta razglas sploh prvi znan uradni razglas avstrijske vlade, ki je bili kdaj izdan v tisku s slovenskim besedilom, vsaj kolikor je znano. En sam primerek tega razglaša se je ohranil in ga imajo spravljenega v mariborskem škofijskem arhivu. Zanimivo pri stvari je, da so slovensko besedilo tega razglaša objavili samo na Koroškem, Slovenci na Kranjskem in tudi drugod so ga videli samo v nemškem tisku.

UPANJE NA KONEC VOJSKOVANJA V VIETNAMU je sicer dosti majhno in slabotno, vendar napolnjuje z zadovoljstvom srca milijonov ljudi. Da bo le spet zavladal blaženi mir, vse bo lepše na svetu. Pa vendar je tudi veliko ljudi, ki jih skrbi, kaj bo potem. Med te spadajo zlasti gospodarski krogi južno-azijskih držav, ki niso komunistične, vse tja do Japonske in južne Koreje. Sedaj je njihova ekonomija po večini usmerjena v vojne namene, izvažajo na debelo v Južni Vietnam in njihovo gospodarstvo cvete. Plačuje menda v glavnem Amerika. S koncem vojskovanja bo vse to prenehalo, morda kar čez noč. To jih skrbi. Pretekli mesec so zastopniki teh (in drugih) držav zborovali v Canberri in ugibali med drugim, kako urediti ekonomijo, da nastali mir v Vietnamu, pa naj že pride kmalu ali ne, ne bo preveč "bolel" . . .

DELO IN POLITIKA. Dopisnik velikega dnevnika The New York Times, Amerikanec Richard Eder, je pisal iz Ljubljane: Glavni dnevnik republike Slovenije je DELO, glavni dnevnik Srbije pa POLITIKA. Vsak Slovenec vam bo povedal, da prav to, kar imeni teh dveh dnevnikov simbolično označujeta, loči ljubki hriboviti slovenski svet od ostale države, posebno od Belgrada. Kdorkoli živi nekaj časa v Belgradu, kjer krožijo najrazličnejše govornice in intrige, pomešane z robato odkritostjo in stalnimi polomijami, in si hoče ustvariti tako sodbo o celokupni Jugoslaviji, dobi vedno odgovor: Pojdi v Ljubljano, tam je drug svet . . .

NOVO PO SVETU V BARAGOVEM LETU

BARAGOVO OKNO so dali napraviti ameriški škofje v znanem ameriškem svetišču Brezmadežnega Spočetja v Washingtonu. Beremo, da je to okno nekaj zelo lepega. Z njim so ameriški škofje počastili letošnjo Baragovo stoletnico. V istem svetišču bodo kmalu začeli graditi tudi "slovensko kapelo", ki bo predstavljala svetu našo **MARIJO POMAGAJ** in za katero zbirajo ameriški Slovenci vsoto 70.000 dolarjev. Tudi Slomšek in Baraga bosta dobila mesto v njej.

DR. JAKOB ŠOLAR, ljubljanski kanonik in splošno priznan jezikoslovec ter slovstvenik, piše in prireja nov Baragov življenjepis. Slišimo, da ga bo izdala Mohorjeva družba v Celju že letošnjo jesen. Bolj kratek popis Baragovega življenja in dela je pa ponovno izšel v eni izmed "KNJIŽIC", ki jih izdajajo slovenski salezijanci. Začeli so z njimi že pred zadnjo vojno, nato so nekaj let izhajale na Opčinah pri Trstu, lani so jih pa prenesli nazaj v Ljubljano.

DR. FILIP ŽAKELJ, največji Baragovec v Argentini, je sestavil knjigo o raznih uslišanjih na Baragovo priprošnjo širom po svetu. Knjiga je prav zdaj v tisku. Zbira pa že tudi gradivo za drugi

zvezek nam dobro znane knjige **BREN O BARAGU**. Verjetno bo še bolj zanimiva kot njen prvi del.

SLOVENC V WASHINGTONU, federalnem glavnem mestu Amerike, so nedavno ustanovili lastno kulturno in podporno društvo v okrilju Ameriške katoliške Jednote. Svojemu novemu društvu so dali ime: Baragovo društvo. Prvi predsednik je Konrad Mejač.

AMERIŠKA DOMOVINA, znani dnevnik v Clevelandu, je malo pred veliko nočjo v več člankih pisala o tem, kakšne tesne stike sta imela med seboj Slomšek in Baraga. Ne morda šele potem, ko sta bila oba škofa. Povezovala ju je misijonska ideja. Je zelo ganljivo branje. Slomšek je pogosto pridigal in pisal o Baragu in izražal željo, da bi mogel biti skupno z njim misijonar med neverniki.

DOBRNIČANI V CLEVELANDU, najbližji rojaki škofa Baraga, so osnovali nabirko darov za nove orgle v cerkvi domače župnije, kjer so bili po večini krščeni pri istem krstnem kamnu kot Baraga. Nove orgle so zagotovljene in bodo blagoslovljene v nedeljo 21. julija, ko bo Dobrnič z vso slovesnostjo obhajal stoletnico Baragove smrti.

Pomlad v slovenskih planinah

S SLOVENSKE FARME P. PIPER

Poročajo MISLI

NE FARMA NE POROČILO o njej se ne da meriti s štruceljevo v Western Avstraliji. O tej ste brali v prejšnji številki. Je pa ta druga dovolj znamenita, da svet o njej šliši.

Najprej o nje velikosti. Če bi slovenska prepelica čezno letela, bi njej v čast takole zapela:

Po dolgem pet pedi,
počez spet pet pedi,
še drugih pet pedi,
pa farme že več ni.

Za spoznanje bi bilo pretirano, v glavnem bi kar držalo. Morda pa prepelica ne ve, da so dragocene reči v majhnih škatlicah skrite. Bodi ji odpuščeno! Dragocenost te farme slovenske prihaja od njene — ajde!

Pred časom je v MISLIH pisalo o ajdi v Venezueli. Se kdo še spominja? Ponavljali tukaj ne bomo. Ob koncu je bilo rečeno, naj se kdo oglasi, ki o avstralski ajdi kaj ve. Splošen molk je bil odgovor na to.

MISLI so morale same v poskuse. Dober prijatelj jim je pritihotapil iz Slovenije 300 ajdovih zrn. MISLI so se skušale domisliti, kdaj doma sejejo ajdo. Obrnile so čas po avstralsko in vsejale ajdo na letošnji pust. Zemlja je bila videti pusta, požlahtnile so jo s petelinjim gnojem, če le ni bil kurjak.

Po petih ali šestih dneh je ajda pognala — iz enega samega zrna! Vsa druga so umrla pod zemljo. Zakaj in kako, kdo bi to vedel? Je pa ta edina toliko bolj dragocena. Po treh tednih je bila visoka za ped, v tri vrhove razklana, vsi so cvetje razvili. Priložena slika jo kaže. Čisto prijazna cvetka, kaj se vam zdi?

Cvetje je ni potiskalo v tla, še za pol pedi se je potegnila. Raste prav blizu čebel, pa čebele je niso spoznale. Morda ni prave sorte. Čisto belo cvetč, doma smo imeli udarjeno malo na pink. Tista je čebelam dišala. Ko MISLI mečejo na papir te besede, je cvetje dognano. Če se spreminja v zrna, je še odprto vprašanje. Za poročanje bo pozneje časa dovolj. Če prej ne, ko bo na "pika-pok" treba. Strojne mlatinice Point Piper še nima.

Za zdaj pa še tole! Veliko prijatelj je MISLI bo odletelo v domovino pogledat. Imejte se dobro! In vzemite na znanje: MISLI mislijo še večkrat ajdo sejati. Morda zadenejo primernejši čas, ne bodo ostale pri pustu. Pa to naj vas nič ne skrbi, samo prinesite jim zrn! Tihotapiti treba! Če sto od vas po deset zrn prinese, se bo še pet

pedi farmi dodalo. Preden boste nazaj odleteli, bodo tam gotovo že ajdo sejali. Po deset zrn od njih izprosile, ne bodo vam prošnje odrekli.

Ni jih treba osebno na Point Piper prinesiti. V kuverti po pošti, ko boste spet v Avstraliji, jih MISLIM pošljite. Plačila ne pričakujte, odškodnina pa pride. Ob svojem času boste povabljeni na ajdove žgance!

No, zdaj pa še to! Tako skrbno je p. Valerijan meril ajdo od vseh strani in končno sprožil kamero. Niti ne samo enkrat. Slika bi morala biti tisočprocentna, pa mu je kemist film — izgubil! Pater je mirna duša, pa ga je skoraj iz kože pognalo. Urednika pa je, komaj je našel pot nazaj v kožo. Ker nismo praznoverni, ne bomo rekli, da je to nadaljnje slabo znamenje za slovensko ajdo v Avstraliji . . . Pogrešano sliko naj pa nadomesti Kobalov Andrejček s svojo butarico. Oba je ujel v kamero na cvetno nedeljo inženir Tone Gržina in tako zamašil luknjo, ki bi zavoljo izgubljene ajdove slike zijala na tem mestu. Slava mu!

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Naslov: 66 Gordon Street, Paddington,

N.S.W. 2021.

Službe božje

Nedelja 12. maja (druga v mesecu):

Sydney, St. Patrick, ob 10:30

WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4.45

Nedelja 19. maja (tretja):

Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30

CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

Popoldne šmarnično romanje v Flemmington

Četrtek 23. maja: VNEBOHOD GOSPODOV, večerne maše,

Zapovedan praznik. Služba za Slovence:

Sydney, St. Patrick, ob 8. zvečer.

Nedelja 26. maja (četrt):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15

Nedelja 2. junija (prva, BINKOŠTNA)

Blacktown (stara cerkev) ob 10:30

Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Nedelja 9. junija (druga, PRESV. TROJICA)

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4.45.

Popoldne procesija sv. R.T., Manly.

Nedelja 16. junija (tretja):

Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30

CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

VNEBOHOD GOSPODOV

Zapovedan praznik v četrtek 23. maja. Povsod bodo tudi večerne maše. Za Slovence pri sv. Patricku, Sydney, ob 8. zvečer. Lepo vabljeni.

POVELIKONOČNA ZAHVALA

Veliko noč smo praznovali kar zadovoljivo. Udeležba pri opravilih ni bila slaba, tudi glede zakramentov ni posebne pritožbe, seveda pa . . . bi bilo lahko mnogo mnogo bolje. Hvala vsem, tudi za lepo darovanje. Zlasti gre naša zahvala tistim, ki so se udeleževali pobožnosti pred veliko nedeljo v Leichhardt — vse do polnočnice. Požrtvovalnemu pevskemu zboru in vsem drugim sodelavcem posebej: Bog povrni!

ŠMARNIČNO ROMANJE

v nedeljo 19. maja v Flemington

Cerkev sv. Dominika zraven železniške postaje.

S P O R E D :

2.00: zbiranje ob cerkvi za procesijo.

2.30 procesija in vhod v cerkev, spovedovanje.

2.45 sv. maša s petjem in šmarnicami, po maši pete litanije MB.

Narodne noše lepo vabljene

SESTANEK V DVORANI

1 dva kratka nagovora (dr. Hribar in dr. Colja)

2 voščilo za srečno potovanje — komu?

3 čajanka in družabnost

TELOVSKA PROCESIJA, MANLY

Zopet letos na praznik Prsv. Trojice — v nedeljo 9. junija. To je prva po BINKOŠTIH. Ta javna proslava sv. Rešnjega Telesa nam je že dobro znana. Tudi letos se moramo izkazati s svojo številno udeležbo.

Pridružili se bomo raznim narodnostim, ki pridejo k tej procesiji s svojimi banderi in v narodnih nošah. Ne sme manjkati naših — slovenskih! Vsi iskreno naprošeni!

Na mestu je treba biti ob 2:30 pop., procesija se začne razvijati ob 3.

Zbirališče zopet na Vivian ulici pod napisom SLOVENIJA. Vodil bo letos g. dr. Mikula.

Kdor nima prevoza, lahko gre z avtobusom krajevne župnije in se na cilju pridruži naši skupini.

DAROVI ZA SESTRSKO HIŠO, SYDNEY

V zadnjem času sem prejel naslednje darove: \$200.00: Neimenovan; \$19.00: Lojzka Jug; po \$10.00: Jože Cetin, Franc Makovec, Toni Širčelj. Franc Šveb, dva neimenovana; \$9.00: Lojze in Marijo Košorok; \$8.50: izkupiček od prodanih butaric (gdč. Vodopivec); \$8.00: Marija Plesničar; po \$5.00: A. Konda, M. Lochner, J. Plesničar, Z. Prinčič, M. Saksida, J. Šveb, Fr. Terliker, M. Tomazič, G. Trpinc; po \$4.00: M. Berkovec, Fr. Kototančnik, H. Lovrič, V. Mavrič, I. Milivojevič, V. Mrdjen, C. Sedmak, J. Simon, Bratje Švigelj, neimenovana; \$3.00: L. Zemljic; po \$2.50: V. Dajnkovo, Alb. Kastelic; po \$2.00: Fr. Baša, Ivo Bavčar, Cv. Berginc, Z. Brkovec, M. Colja, V. Cucek, J. Ferbežar, J. Hrastnik, J. Jamšek, Kavčič Family,

V. Kobal, Š. Kočar, St. Kolar, Z. Kovačič, L. Kučan, M. Malkič, druž. Medved, V. Mencigar, J. Mravljak, J. Muršec, Iv. Perko, A.H. Pichler, J. Pirjevec, Lj. Pleterski, J. Pliberšek, Al. Rebec, St. Samsa, St. Šernek, M. Taubner, L. Velišček, J. Vengust, L. Žonta, Fl. Žura; \$1.50: I. Mlakar; po \$1.00: A.P., Bellambi, Konrad Family, A. Podgorelec, G. Šarkan, D. Tomšič, R. Tvrđy, neimenovan.

Bog plačaj vsem in vsakemu posebej! Lep odziv dokazuje, da želite imeti **sestre v Sydneyu in ob njihovem domu verski in kulturni center.**

Zgornji darovi znašajo skupno \$475.00. "Pirhovanje" je prineslo čistega \$214.00. — Sveta maša za te in ostale dobrotnike je bila darovana v Paddingtonu prvi petek v maju. Sestre so opravile običajno uro molitve pred Najsvetejšim. — **P. Valerijan.**

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Marija Angela Rebec, Bexley. Oče Alojzij, mati Patricia r. Johnson. Botrovala sta Stanko in Olga Vatovec — 11.2.1968.

Thom Erik Maruško, Dundas. Oče John, mati Vida r. Stemberger. Botrovala Janez in Neva Janžekovič — 11.2.1968.

Gail Tvrđy, Fairfield. Oče Drago, mati Jožefina r. Robar. Botrovala Jakob in Leona Robar — 25.2.1968.

Nives Bratovič, Guldford. Oče Jože, mati Marija r. Perenič. Botrovala Benjamin in Leopolda Bratovič — 25.2.1968.

Suzana Ivana Gomboc, Summer Hill. Oče Ivan, mati Ana r. Grah. Botrovala Barnie in Maureen Oros — 3.3.1968.

Silvia Theresa Brentin, Blacktown. Oče Silvano, mati Julija r. Sydorenko. Botrovala Jože in Neva Brentin — 3.3.1968.

Irene Kathleen Fabian, Ultimo. Oče Stanko, mati Ana r. Rusjan. Botrovala Thomas & Kathleen Clements — 10.3.1968.

Darren John Hrastnik, Marrickville. Oče Adolf, mati Armanda r. Poberaj. Botrovala Rafael in Francka Lavtar — 6.4.1968.

Anthony Roman Košorog, Ashfield. Oče Jože, mati Lucija r. Isfan. Botrovala Štefan in Vinka Horwack — 14.4.1968.

Gabriela Lenc, Canley Vale. Oče Alojzij, mati Marija r. Kečelj. Botrovala Štefan in Helena Zadravec — 14.4.1968.

Daniela Lenc, Canley Vale. Oče Alojzij, mati Marija r. Kečelj. Botrovala Štefan in Helena Zadravec — 14.4.1968.

Misli, May, 1968

Barbara Marija Korošec, Kirrawee. Oče Franc, mati Barbara r. Borštnik. Botrovala Štefan in Ana Šernek — 20.4.1968.

Martin Peter Kralj, Kirrawee. Oče Martin, mati Olga, r. Borštnik. Botrovala Franc in Barbara Korošec — 20.4.1968.

Igor Sidney Jazbec, Petersham. Oče Milan, mati Milka r. Švigelj. Botrovala Emil in Aleksandra Saksida — 21.4.1968.

OSMRNICA IN ZAHVALA

Nenadoma nam je umrl naš dragi oče

MIHAEL BRKOVEC

Zadnja leta je živel v sydneyanskem predmestju Doonside, že delj časa bolj malo zdrav. Dne 8. aprila ga je zadela kap in je ostal nezavesten do smrti, ki je nastopila po 4 dneh. Duhovnik iz Blacktowna mu je podelil poslednje maziljenje.

Pokopali smo ga 16. aprila v Riverstonu, kakor je bila njegova lastna želja.

Rajni je bil rojen leta 1905 na Jezerskem pri Kranju. Komaj 8 let star je izgubil starše, sprejeli in vzgojili so ga dobri ljudje. Tudi v poznejšem življenju je preстал mnogo hudega. Leta 1949 je prispel v Avstralijo, za njim je nato prišla žena z dvema sinoma. Tu si je polagoma omislil skromen dom in živel v njem mirno in zadovoljno.

Pogreb je imel zelo lep. Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki ste ga spremili na zadnje počivališče. Želimo mu večni pokoj in ga priporočamo v nadaljnjo molitev.

Zena Mihaela ter sinova Daniel in Vinko.

NEW SOUTH WALES

Concord. — Vprašal me je p. urednik, kaj bom zdaj storil? Veste, nič se nisem spokoril, še eno pesem sem zložil, vanjo sem svojo žalost položil. Iz duše mi je privrela, kakšne sadove bo žela?

Čudne ste ljudje podobe,
nekaj z vami je narobe.
nič vas ne razveseli,
če se pesnik vam rodi.

Kruto me je sodba pičila,
ko sem zvedel, da je ničla
bila meni vse priznanje —
v nič so moje lepe sanje.

Sanjal sem, če bodo komu
ploščo vzdali v Slovenskem domu,
prav gotovo bo to Pepe
iz konkordske divne stepe.

Zdaj bom nehal pesmi skladat,
bom začel Slov. DOM napadat:
kaj naj nam koristi DOM,
če jaz v njem brez plošče bom?

Pesnika bi radi ubili,
naj se ga le Bog usmili,
pravite. Ne rečem nič,
al' Metulj ostane — ptič!

Green Valley. — Pošiljam rešitev ugank v zadnji številki. Trde so, ni jih lahko streti. Poskusili smo pri nas in uganili takole: 1 ženska, 2 ogenj, 3 reka, 4 pijača, 5 pisalni stroj, 6 burja, 7 Beduin v puščavi. Naj bo prav ali ne, vseeno pošiljamo in zraven voščimo MISLIM in vsem naročnikom veselje velikonočne praznike. **Družina Kostevc.**

Ashfield. — Dear Fr. Bernard: — Please find enclosed a donation of \$10 in thanksgiving for many favors and graces received through the intercession of Bishop Baraga. Also \$2 from C.P. Use the money for any worthy cause. Faithfully, **Miss Marie Pace.**

Paddington: Rojak Nini Slugov iz Rožic bi rad vedel, kje je muzikant **Mirko Rebula**, doma iz Markošne pri Materiji, Primorsko. Kdor bi zanj vedel, naj bo tako dober, da sporoči na MISLI. — **P. Valerijan.**

Glebe: — Šesto prikazanje v Fatimi je bilo 13. oktobra 1917. Napovedani čudež se je zgodil pred očmi skoraj stotisočglave množice. Sonce pada proti zemlji. Ljudje trepetajo, molijo kesanje, stiskajo v rokah rožni venec in ga glasno molijo. Urednik lisbonskega dnevnika "O Seculo", po imenu Avelino d'Almeida, ateist, je ta dogodek natančno opisal v svojem časopisu in si s tem nakopal mnogo neprijateljev. Seveda so neverni skušali ves dogodek razložiti kot privid pričakujočih ljudi. Ta urednik gotovo ni bil nagnjen k prividom, pa je zares videl vse tisto, kar so videli toliko tisoči. Dogodek se ne da razlagati drugače, bil je samo izpolnitev Marijine poprejšnje napovedi. Mi pa vsi še vedno stojimo pred njenimi napovedmi: ali se svet spokori in poboljša, se vrne k Bogu in pridno moli rožni venec, ali pa bo prišla katastrofa, v kateri bo "več narodov uničenih". Težko si je bilo leta 1917 predstavljati, kako naj bi se to moglo zgoditi, danes o tej možnosti govorijo vseprek. Ne pravijo le, da bodo "nekateri narodi" uničeni, trdijo, da lahko cel svet zgori pod bombami, ki si jih sam dela. Če se bo svet poboljšal ali ne, je odvisno od nas vseh. Marija nam je dala protukrep zoper vse te nevarnosti. Ali se ga hočemo poslužiti? — **P. Bizjan.**

Paddington. — Od zadnjega poročila o naših bolnikih je prišlo do nekaterih sprememb. Ga. Ana Fretze je zdaj v Greenwich Hospitalu; N. Sydney, nekoliko boljše. Janez Kovač leži v Lidcombe State Hospitalu. Jože Lasič je še v Randwick Chest Hospitalu, dočim in Ivan Šepetavc smel oditi domov. Matilda Burjan je v bolnici Camperdown. Jože Kovačič iz Marayonga je prestal težko operacijo in smel oditi domov. Za več bolnikov nisem zvedel. Vsem navedenim želimo polno okrevanje in se jih spominjamo v molitvi. — **P. Valerijan.**

VICTORIA

Ascot Vale. — Kadar berem v tipkariji p. Bazilija, koliko je že nabral za novo cerkev, se zmemor spomnim na domisljico, ki sem jo nekje brala že pred več leti. Bilo je pisano nekako tako: Ni to največji problem na svetu, da nekateri imajo, nekateri nimajo. Največji problem je v tem, da nekateri ne dajo. — **Naročnica.**

Fawkner. — Prišel je čas, da poravnam naročnino za tekoče leto. Kadar dobim MISLI, sem tako vesel, kakor ko dobim pismo od matere. Dolg je mesec, pa se le obrne in dobim spet zaželeno pošto. Ko naš rojak enkrat bere MISLI, mislim, da hoče vsak postati naročnik in ostati do smrti. Zato listu, tako zvestemu prijatelju, kličem ponovno: Na mnoga leta! — **Martin Pirc.**

QUEENSLAND

Mt. Isa. — Zelo zanimiva povest o Baragu v zadnji številki MISLI me je spomnila, da imam shranjeno sliko Metlike s cerkvijo in župniščem, kjer je živel in maševal Friderik Baraga kot metliški kaplan. Pošiljam vam to sliko, morda jo boste lahko uporabili za MISLI. Prav lepo pozdravljam. — **Slavko Golobič.**

Brisbane. — O veliki noči nas je spet razveselil s svojim obiskom g. dr. Mikula. Tako smo spet imeli lepo slovensko veliko noč. Po maši je krstil novega fantka družini Mirka in Anice Cuderman. Dobil je ime Bernard Stanko. Za botra sta bila Stanko in Jožica Plaznik. Čestitamo. Tukajšnji hostel Wacol je dobil spet dve slovenski družini, tako slišimo. Gotovo se bosta hitro seznanili z nami in mi z njima. Dobrodošli! Tisto novico iz Maribora, ki je o njej pisala ona iz Melbourne, sem bral tudi v tukajšnjem dnevem tisku. Tudi tu smo rekli tako kot ona: Slava jim! — Pozdravlja **Poročevalec.**

HIŠA NAPRODAJ

Dve spalnici, kuhinja, dnevna soba, kopalnica itd.

Vse opremljeno s pohištvo! Cena \$8000.

Albert Svenšek,

56 Kingsclear Rd., Alexandria, NSW 2015

Misli, May, 1968

Laidley. — Pošiljam še drugo pesem, ki se mi zdi primerna za Marijin mesec majnik. Morda jo kdo od bralcev ali bralk zna, mnogim se bo gotovo zdela nova. — **Pozdrav vsem! — Ana Kustec.**

Marija je po svetu šla,
v rokah nosila Jezuščka,
in kamor koli sta prišla,
povsod je bil le greh doma.

Marija je zajokala
in sveto Dete vprašala:
Zakaj, povej, je vse tako,
saj si trpel, da lepše bo?

Nič Jezušček ne govori,
le solze Materi lovi,
jih v jagode izpremeni
in venček plete rožnati.

Ko dalje sta po svetu šla,
ju sreča mlada deklica:
"Povej, presveta ti gospa,
kako v nebesa bi prišla".

Se čelo Materi zjasni,
a Jezušček odgovori:
"To varna pot je do neba!"
In rožni venček ji poda.

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

vljudno vabi svoje člane na

LETNI OBČNI ZBOR

Vrši se bo v nedeljo 26. maja ob 3. pop. v cerkveni dvorani: Park Road, Cabramatta.

Udeležba je obvezna za vse člane. Volilno pravico imajo samo **navzoči** člani.

O D B O R

S.D.S. — AKCIJA ZA DOM

opozarja na 2 prireditvi v bližnji bodočnosti:

KRESNI VEČER

bo v soboto 22. junija v Guildfordu
Masonic Hall kakor navadno
Za obletnico Akcije bo pa

LETNI BAL

v soboto 20. julija v Enmoru
Reception Hall, 75 Enmore Road.
Podrobnosti v junijski številki MISLI

POSESTVO V SLOVENIJI NAPRODAJ

V Jerneji vasi pri Črnomlju, Bela krajina. Meri 8 ha, njiv za 2 ha, kos vinograda, stelniki, gozdovi. Hiša nova iz opeke, elektrika, vodovod. Klet in hlev betonska, nekaj poljskega orodja.

Kraj izredno lep, ob vasi Bistra voda. Do rudnika Konižarice 2 km, do Črnomlja 4 km.

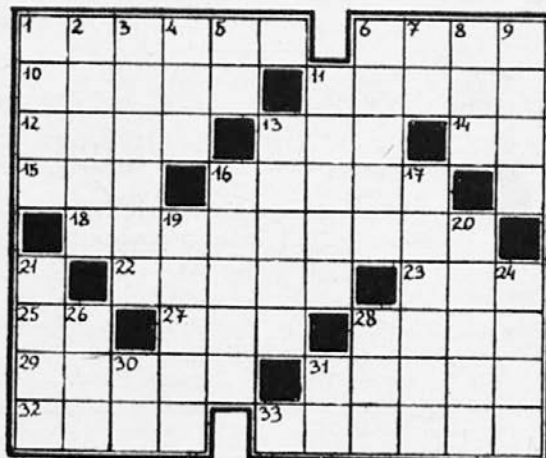
Cena po dogovoru. Izplačati treba v dolarjih. Pišite na naslov:

Ivan Štrucelj

Scott River, Alexandra Bridge, W.A. 6288

"SLOVENSKI MOZ TEGA LETA" je odlikovanje, ki ga je dala Zveza narodnih domov v Clevelandu senatorju Franku Lauschetu. Tako je bil priznan za najodličnejšega Slovenca v Ameriki. Odlikovanje so mu izročili na banketu, ki se ga je udeležilo okoli 1000 ljudi, tudi mnogo odličnih neslovenskih Amerikancev. Čestitke je senatorju poslal tudi predsednik Johnson. Lausche je v svojem zahvalnem govoru dejal, da bi moralo iti odlikovanje njegovi materi, ki ga je naučila slovenščine in skrbela, da je ohranil slovenskega duha.

K R I Ž A N K A

Ali ta: — Črnskih izgredov v Ameriki so največ krivi tisti Amerikanci bele kože, ki črnce povsod odrivajo. Velika večina belih hišnih posestnikov nikakor noče črnih družin jemati na stanovanje. Tako so črnci obsojeni, da se drenjajo v napol razpadlih hišah in postajajo uporni. Zavidajo belim, ki žive v dostojnih stanovanjih, in to jih žene na ulico, da razgrajajo. Ker ni upanja, da bi se Amerikanci bele kože spametovali, je res skrajni čas, da vlada s posebnim zakonom prepove odklanjanje črnih, ki iščejo stanovanje v hišah belcev ali jih žele kupiti.

Ali ta — : Kadar nam bo vlada pozidala hiše, oskrbovala popravila na njih, kosila travo okrog hiše in kidala sneg pozimi, takrat in samo takrat ima vlada pravico uzakoniti postavo, komu smemo prodati svojo hišo in komu jo dati v najem. Dokler pa moramo svoje domove sami postavljati, jih držati v redu in plačevati od njih zemljiške davke, pa nima nihče pravice ukazovati, komu smem svoj dom prodati in komu ga dati v najem. Že tako ali tako naša ameriška svoboda čudno cinca.

Vodoravno: 1 želimo ga za svetnika — 6 redovno ime patra Brena, ki je mnogo pisal o Baragu — 10 samospev v operi — 11 osrednji del maše — 12 vratca v plotu — 13 ital. predlog (z,s) — 14 dva enaka soglasnika — 15 žensko ime — 16 vzvišeno mesto za branje v cerkvi — 18 prilika, podoba z besedami — 22 važno industr. mesto na Japonskem — 23 figura pri četvorki — 25 dve tretjini doma — 27 teče po žilah — 28 vogal — 29 Muza odrske igre — 31 sv. podoba pri pravoslavni — 32 najmanjši delec snovi — 33 tudi Slovence je — —

Navpično: 1 nevestina oprava — 2 cirkuško torišče — 3 orodje za risanje — 4 — tutaja — 5 začetni črki imena prvega astronava — 6 gl. mesto sev. Vietnama — 7 Združeni Narodi (angl.) — 8 imendan — 9 na onem mestu — 11 indijska kača naočarka — 13 krompirjevi — (jed) — 16 žensko ime iz Abrahamovih časov — 17 njemu pripada — 19 prebivalec polarnih krajev — 20 grška boginja modrosti — 21 opomba, kratek zapis — 24 zanos, čustveni polet — 26 poraz pri šahu — 28 z njim vidimo — 30 glej! (angl.) — 31 glina.

IZ ŠPORTNIH POROČIL V SLOVENIJI IN PO SVETU

Janez Škraba

Prinašamo z zamudo, ker se je prejšnji številki namenjeno poročilo izgubilo na pošti. Za pričujočo številko nam je Janez poslal kopijo. — Ur.

Najboljši igralec na svetovnem prvenstvu 1967 v košarki, Ivo Daneu, je bil proglašen za najboljšega športnika Jugoslavije za leto 67. Z zmago, osvojitve zlate medalje, telovadba na konju z ročaji, na mali olimpijadi v Mehiki je Miroslav Cerar zavzel drugo mesto.

V Ljubljani bo leta 1970 šesto svetovno prvenstvo v košarki in obenem prvič v Evropi.

V Grenoble — Francija — je bila 10. zimska olimpijada, kjer so nastopali za Jugoslavijo v večini Slovenci.

Na Silvestrovem teku v Sao Paolu — Brazilija, — v zelo močni konkurenci, je celjski atlet Drago Žuntar zavzel odlično četrto mesto. Na 5.000 m pa je bil celo zmagovalec.

Pirčeva pri ženskah in Korpa sta osvojila prvenstvo Slovenije v namiznem tenisu.

Vse enajstorice 1. zvezne lige — jugosl., marljivo trenirajo, med njimi tudi slovenski nogometaši Olimpija in Maribor. Državno prvenstvo se začne 10. marca 68.

Hokej na ledu. Jesenice: Innsbruck 6:3.

Po končani 10. zimski olimpijadi v Grenoblu leta 1968.

Uvrstitve Jugoslovanov — Slovencev.

Alpske discipline, moški.

Smuk: 41 A. Klinar, 47 Gazvoda, 51 Jakopič.

Veleslalom: 43 Jakopič, 52 A. Klinar, 58 Gazvoda.

Slalom: 28 Jakopič.

Kombinacija (za s.p.) 16 Jakopič

Ženske — Smuk: 36 Ankele.

Veleslalom: 29 Ankele.

Slalom: 12 Ankele.

Kombinacija (za S.P.) 15 Ankele.

Teki — 15 km: 40 Kerstajn, 43 Mlinar, 45 Bavce.

30 km: 44 Kerstajn, 47 Mlinar, 49 Bavce.

50 km: 31 Kerstajn.

Skoki . . .

70 m: 14 Zajc, 38 Mesec, 46 Pečar, 51 Eržen.

90 m: 9 Zajc, 38 Stefančič, 39 Pečar, 44 Eržen.

Hokej — Skupina B: 1. Jugoslavija (9. v skupni razvrstitvi).

Za jugoslovansko reprezentanco so igrali: F. Smolej, Tišler, Mlakar, Klinar, B. Jan, Beravs, Hiti, I. Jan, Razinger, Renaud, Rataj, Ravnik, Golanovič, R. Smolej, Jug, Felc, Knez in Gale.

Od petih tekem so premagali vse svoje nasprotnike, kot sledi . . . Japonsko 5:1, Norveško 3:2, Romunijo 9:5, Avstrijo 6:0, Francijo 10:1.

Mesto Ljubljana bo prireditelj svetovnega prvenstva v telovadbi leta 1970.

PHOTO STUDIO NIKOLICH

108 Gertrude Street

Fitzroy, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst.

Nevestam posojamo brezplačno
nove poročne obleke.

Odrpto vsak dan od 9. do 1.
in od 3. do 6. ure pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9.-7.

Dogovorite se za čas preko telefona:
41-5978. Izven ur: 44-6733

KAKO JE SODNIK UJEL TATU?

Bilo je v Indiji Koromandiji. Poštenemu Indijcu je čez noč izginila denarnica. Stanoval je z mnogimi pod eno streho. Šel je k sodniku in ga prosil, naj poskusi najti tatu.

Sodnik je vsem stanovalcem tiste hiše poslal pismo, naj se zvečer oglasijo pri njem. Ko so se zbrali, je rekel:

"Eden od vas je ukradel denar. Vsem bom razdelil drobne paličice, vse enako dolge. Pojdite domov in ležite spat. Tistemu, ki je ukradel denar, bo čez noč paličica zrastle za dva centimetra."

Šli so, med njimi tat. Skrbelo ga je, kako se bo drugo jutro pomenil s sodnikom. Prišla mu je dobra misel. Paličico je za dva centimetra prikrajšal. Ponoči bo zrastle za dva centimetra in bo spet tako dolga kot druge.

Zmotil se je. Paličica se ni nič potegnila, ostala je krajša od drugih. Sodnik je pregledal paličice in hitro našel tatu. Poklical je stražo in tat je moral v ječo. Na tihem je sklenil, da je bo več ne kradel ne sleparil sodnika.

HAIRDRESSING SALON

"MIRA"

25 Dale Street, Fairfield, N.S.W.

se priporoča rojakinjam v Fairfieldu in okolici za pričeske, ondulacije, kodranje, barvanje in nego las.

Poleg rednih delovnih ur, je salon odprt tudi v četrtek zvečer in soboto ves dan.

Cene zmerne: "Special permanent" samo
\$ 3.50

Telefon 72-6392. Mira Radič.

IZ OTROŠKIH UST

"Mama, danes ne pojdem v šolo. Tako slabo se počutim." — "Kje pa?" — "V šoli!" —

"Gospod učitelj, vi gotovo veste, kdo je iznašel smodnik". — "Zakaj pa vprašuješ?" — "Zato, ker naš ata pravi, da ga vi gotovo niste." —

"Teta, zakaj pa danes niste prišli k nam? Naš ata bi bil zelo vesel." — "Kako pa to veš?" — "Ko ste včeraj odšli od nas, je rekel: prav tete se je še manjkalo." —

"BISTRIM GLAVAM" V POMOČ

Rešitev "trdih orehov" v prejšnji številki je taka: 1 uganka — 2 ogenj — 3 beseda — 4 vročina — 5 svinčnik — 6 veter — 7 muc, ki "prede".

ZA POTOVANJE V SLOVENIJO
PO NAJNIŽJIH CENAH
se obrnite na TURISTIČNO AGENCIJO

"PUTNIK"

245 Gertrude St. (vokal Smith St.)
FITZROY, Melbourne, Vic.

(P. NIKOLICH, IVANKA ŠKOF)

Naša agencija ureja vse vrste potnih dokumentov ter avionske, ladijske in železniške listke.

Z LADJO Melbourne - Ljubljana	\$345.00
V OBE SMERI	\$728.80
Z LETALOM Melbourne - Ljubljana	\$587.90
V OBE SMERI	\$1116.30
V SKUPINAH: Melbourne - Roma in nazaj	\$781.40

Informacije po telefonu 419-1584.
Po urah 415-978 ali 44-6733

DOSPELE SO NAJNOVEJŠE SLOVENSKE

P L O Š Č E

BOŽIČNE PESMI—NARODNE—ZABAVNE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

**U N I V E R S A L
R E C O R D C O.**

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC.
TEL.: 41-1243

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POSILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

PODJETJE ZA POHIŠTVO, CANBERRA

J A N E Z T A D I N A

9 Collins Street, Quenbeyan, N.S.W. 2620

Priporoča se rojakom za naročila za vsa-
kovrstno pohištvo v dnevni sobah, spalnicah,
kuhinjah in podobno.

Phones: Qbn. 1102.

After Hours: Canb. 49 8162

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIZEK

"GRANVILLE"

SMASH REPAIR"

10 Rawson Rd.
Guildford, N.S.W.
Tel. 632-4433

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico
ali po osebnem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"
Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo
Tel.: 632-4433 — 632-0349

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001.

TELEFON 87-3854

1. Pristno štajersko bučno olje (Pumpkin Seed Oil) dobite: v Adelaidi pri firmi John Martin; v Melbournu pri firmi Hojnik; v Sydneyu pri g. Olipu.
2. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
3. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte vozne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Kdor naroči karto pri nas ali na čigar priporočilo dobimo naročilo, mu damo brezplačno informacije in nasvete v pravnih in poslovnih zadevah.
4. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam posljemo cenik.

ZASTOPNIK za N.S.W.: Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W. Tel. 32-4806

ZASTOPNIK za VIC.: Mrs. M. PERSIČ, 704 Inkerman Rd., Caulfield, VIC. Tel. 50-5391

ROJAKI, BODITE MODERNI!

Ko ste potrošili že tisoče za komodno ureditev svoje hiše, dodajte še nekaj stotakov, da boste živeli v modernem domu.

Manjka vam samo še

ZRAČNI HLADILNIK

(hladi ali greje po potrebi)

Morda tudi še

GRELNIK NA OLJE

(boljši in cenejši kot električni)

Oboje vam nabavi in inštalira

STANKO FABJANČIČ

80 MacArthur St., Ultimo, Sydney

TEL. 211-0387

DOBRODOŠLI OSEBNO ALI PO TELEFONU!

